

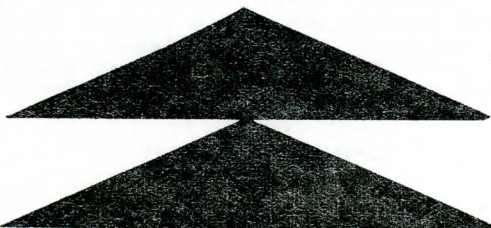
divadelní HROMADA

ČÍSLO
IX
1994

*upravodaj
samostatných
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve Východních Čechách,
na pomozí
Moravy a v části
Sudeta*

... Žijeme ve světě, kde se považuje za ohromný pokrok, když jsou obchody otevřené čtyřiaadvacet hodin denně sedm dní v týdnu a známkou ohromné podnikavosti je práce o víkendech. Abych měl pocit svátečního obřadu, potřebuju něco víc než si přečíst nedělní noviny. Jestli nemám čas žít svůj život pořádně hned napoprvé, tak kdy budu mít čas se vrátit a odžít ho ještě jednou ?

Robert Fulghum: Ach jo

<u>O B S A H :</u>	str. 244
<u>VE VOLNÉM STYLŮ:</u> /Zprávy z Volného sdružení východočeských divadelníků/...	str. 245 - 249
<u>IMPULSY Z IMPULSU:</u>	str. 250 - 252
- BYLO: 20. loutkářská přehlídka "O cenu Matěje Kopeckého" v Libčanech 7.-28.11.1993	str. 250 - 251
- BUDE: - upřesnění termínů přihlášek na krajské přehlídky	str. 252
<u>VIDĚLI JSME:</u>	str. 253 - 256
<u>PRKNA PRAŠTĚLA:</u> /Co se událo v souborech a místech/	str. 256 - 259
110-145 let a jak to bylo s trumfem a oslavami	str. 256 - 258
Týništský divadelní podzim	str. 258
Loutkářský víkend v CHRUDIMI	str. 258
Znovu ožila Lípa	str. 259
<u>PRKNA BUDOU PRAŠTĚT:</u> /Co se bude dít v souborech a místech/	str. 260
<u>ŠKOLA HROU:</u> /Informace z oblasti tvořivé dramatiky/	str. 260 - 261
<u>NESTOŘI A KANDRDASOVÉ:</u> /Osobnosti východočeského regionu/.....	str. 261 - 264
Josef Mlejnek	str. 261 - 263
Josef Tejkl	str. 263 - 264
<u>VE SLUŽBÁCH THÁLIE:</u> /Jubilea, poděkování/	str. 264 - 266
<u>PELMEL:</u> /Cokoliv/	str. 266 - 267
<u>DIVADELNÍ TRŽNICE:</u> /Soubory nabízejí, vybízejí/	str. 267
<u>REFLEKTOR:</u> /upozorňujeme, doporučujeme, informujeme/	str. 267 - 269
<u>MIMO RUBRIKY:</u>	str. 270 - 273
Čmukaři v Indii	
"DĚTI DĚTEM"	

Vážení přátelé,

děkujeme Vám za dobrovolné i vymručené příspěvky do tohoto čísla Hromady. Každá sebemenší zprávička nás vždycky potěší. Těšit nás bude i do 30. dubna 1994, kdy je uzávěrka příspěvků do dalšího čísla Hromady. Tak brzo proto, abychom měli jistotu, že je dostanete do rukou při Inspiraci. Příspěvky a taky fotky /!/ prosíme zasílat na tradiční adresy:

ALENA EXNAROVÁ, ELIŠČINO NÁBŘEŽÍ 626 c,
5500 02 HRADEC KRÁLOVÉ nebo
IMPULS, OKRUŽNÍ 1130, 500 03 HRADEC KRÁLOVÉ

Těší se

vaše redakce

HROMADA č. 9 - Vydává Středisko amatérské kultury IMPULS Hradec Králové, Okružní 1130, PSČ 500 03, telef. č. 049/46560, 42769 - ve spolupráci s Volným sdružením východočeských divadelníků. Redakce: Alena Exnarová, Mirka Císařová, Karla Dörrová, Jan Merta. Výtvarný redaktor: Mario Alfieri. Na čísle spolupracovala: Hana Lorenzová.
Uzávěrka tohoto čísla: 20. 1. 1994
Neprošlo jazykovou úpravou.
Tisk: tiskárna KD "Ostrov" Havlíčkův Brod
Registrováno na RK OÚ v Hradci Králové pod č. 31/91.

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

ZPRÁVY VSVD

Jen několik poznámek k vysvětlení některých okolností, které se možná neobjeví v materiálech otisknutých z jednání.

Chtěli jsme využít valnou hromadu k setkání všech divadelníků a v tom smyslu jsme připravovali program a rozeslali 300 ks pozváněk. Členům VSVD i ostatním divadelníkům.

Setkání jsme uspořádali v Pardubicích a využili jsme tak nabídky ředitele pardubického divadla Míly Kučery z předcházející valné hromady v roce 1992 a smlouvy, kterou jsme společně uzavřeli v roce 1993. Zdálo se nám výhodné prostředí, i podmínky, nabídka prostorů i představení Čerchmantů pardubického amatérského souboru i možná návštěva podvečerního představení pardubického divadla. A konečně, nemusí být všechny schůze a setkání jen v Hradci.

Schůze se konala v Komorní scéně za nevalné účasti členů i nečlenů VSVD. Je pravda, že někteří se omluvili. (Právě probíhal Týnišťský podzim, jiní byli nemocní.) Po schůzi jsme se odebrali do klubu divadla, kde bylo občerstvení a při tom jsme si vypočetli informace o seniorském divadle v Německu a divadelní dílně od Lídy Honzové a o festivalu v Avignonu od Saši Gregara. Odpolední představení Čerchmantů bylo souborem asi týden před setkáním odřeknuto z důvodu nemoci. Náhradní představení se nám již nepodařilo zajistit, ale dohodli jsme adekvátní hodnotnou náhradu. Promítání archivních videozáznamů inscenací pardubického divadla se zasvěceným výkladem Míly Kučery. Zajímavé a poučné odpoledne. Kdo zůstal na podvečerní (v 18.00 hod.) představení Dürrenmattovy hry Návštěva staré dámy, ten nelitoval. Krásná a zajímavá hra, výborně inscenovaná a zahraná. Byl to hluboký zážitek. Ještě dnes, kdy píši tyto řádky, vzpomínka na něj přehlušuje můj pocit zklamání z malé účasti divadelníků na setkání.

Ještě poznámku ke kandidátce. Byla rozšířena z pěti členů na sedm, pro snažší činnost Rady. Alena Exnarová se vzdala činnosti v Radě pro velké pracovní zaneprázdnění, v radcei Hromady však zůstane pracovat dál. Nabídli jsme valné hromadě 7 členů (mimo 3 členů revizní komise) s tím, aby alespoň dva byli doplnění z účastníků schůze. V zápise jsou jmenovitě uvedeni. Dnes však už víme, že Mirka Císařová, která byla do Rady zvolena,

se nebude moci z důvodu nemoci účastnit práce v Radě. Místo ní jsme tedy kooptovali další v pořadí potřebnými hlasy obdařenou Janu Albrechtovou.

J. Merta

ZÁPIS Z VALNÉ HROMADY VSVD

která se konala 20.11.1993 v Komorním divadle VCD Pardubice.

Přítomní dle prezenční listiny, na valnou hromadu odesláno 294 pozváněk.

Valná hromada měla začít v 9.30 hodin. Vzhledem k nedostatečné účasti, a proto neschopnosti usnášet se byla valná hromada dle statutu VSVD posunuta o hodinu, hlasováním přítomných byla doba čekání zkrácena a valná hromada byla zahájena v 10.15 hodin. Dle statutu byl počet přítomných schopný usnášet se.

Zahájení: Jan Merta - předsedal valné hromadě Omluvil M. Císařovou, A. Exnarovou a další písemně omluvené (Čmukaři v Indii), dále osobní omluvy prostřednictvím přítomných.

Volba komisi:

- mandátové Sv. Pilař
- volební S. Novotná, V. Novotný, M. Nýdrová
- návrhová nebyla ustavena, usnesení bude formulováno během schůze předsednictvem (Merta, Pilař, Lelek, Gregar, Beier).

Program:

- 1/ Zpráva o činnosti, přednesl J. Merta (součást zápisu)
- 2/ Zpráva o hospodaření, přednesl B. Lelek (součást zápisu)
- 3/ Zpráva o stavu členstva, přednesl Sv. Pilař (součást zápisu)
- 4/ Zpráva o revizi hospodaření, přednesl M. Beier. Kostatoval, že nebylo shledáno žádných závad. Upozornil na neplacení příspěvků i některými členy rady VSVD, a to z důvodů kontrolních.
- 5/ Rozprava:
 - L. Honzová informovala o nabídkách spolupráce s ADA při svém pobytu v Rakovníku
 - J. Merta hovořil o úsilí o zachování kontinuity a společných aktivit po zániku "obslužných státních institucí" - typické pro Vč. region. Nebezpečí dalšího propadu při ev. zániku IMPULSU. Nedostatek vnitřní potřeby členů po organizovanosti a aktivní činnosti ve VSVD. I valná hromada přes rozsáhlou a nákladnou přípravu nenašla dostatek adresátů, byť se k VSVD hlásících.
 - následující diskuse mezi mnohými z mála přítomných byla na podobné téma
 - J. Albrechtová nabídla spolupráci v regionální radě a byla vyzvána ke kandidatuře do tohoto orgánu
 - jinak byl smysl VSVD schválen, zvláště vydávání "Hromady"

VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ
VSVD - VOLNÉ SDRUŽENÍ

- B. Lelek pohovořil o vztahu VSVD a mezinárodní organizace AITA, kterou lépe a čitelněji využívají kolegiální sdružení ADA a SCDO. Navrhl setrvání v AITA a uhrazení členského podílu (dosud hradila ARTAMA). Hlasováním bylo schváleno. Informace do Hromady včetně výzvy členstvu k využití možností AITA zpracuje B. Lelek a L. Honzová.

6/ Návrhy na změny org. řádu VSVD

- návrh na paušální příspěvek 300 Kč pro tzv. kolektivní členy, to jest soubory nad 20 členů - neprošel při hlasování
- návrh na snížení počtu řádných členů tzv. kolektivního členství souboru ze 3 na 2 rovněž neprošel při hlasování
- zůstává původní znění organizačního řádu: "za každého člena souboru, který je evidován jako kolektivní člen VSVD, poukazuje soubor na konto VSVD 15.- Kč." Valná hromada hlasováním tento článek potvrdila s tím, že při rozpravě před hlasováním zaznělo především, že by tento symbolický roční příspěvek měl být od členů vybírán, či hrazen např. ze společných souborových aktivit
- prošel návrh rady: pro studenty a důchodce snížit ind. poplatek na 50.- Kč
- valná hromada doporučila, aby součástí výhod členství ve VSVD, konkrétně při tzv. kolektivním členství, bylo vydání členského průkazu na každých 100 Kč odevzdaných pro VSVD ze schválených příspěvků. Tyto průkazy opravňují ke slevám v profesionálních divadlech v Hradci Králové a Pardubicích a pro volné vstupy či jiné slevy na akcích VSVD.

7/ Volba do rady VSVD

Původní kandidátka rozšířena o J. Albrechtovou a M. Drtinu.

Provedena volba, v níž potřebným počtem hlasů prošli jako členové rady VSVD: M. Císařová, K. Dorrová, B. Lelek, J. Merta, M. Drtina, L. Honzová, Sv. Pilař. Do revizní komise: J. Beier, A. Gregar, A. Němeček.

8/ Usnesení valné hromady VSVD:

1. Valná hromada VSVD bere na vědomí
 - zprávu o činnosti rady od poslední valné hromady
2. Valná hromada souhlasí
 - s předloženými zprávami
 - se změnou článku stanov VSVD o kolektivním členství (1 průkazka na 100 odevzdaných Kč) a snížení poplatku studentům a důchodcům na polovinu, tj. 50.-Kč
 - s výsledky voleb do rady VSVD
 - s udělením čestného členství VSVD pánům J. Mlejnkovi, M. Zavoralovi a A. Němečkovi, jak ve zprávě doporučil J. Merta
 - s členstvím v mezinárodní organizaci AITA za podmínek stanovených touto organizací
3. Valná hromada VSVD ukládá radě VSVD:
 - vytvořit akceschopný řídicí orgán
 - aby navázala kontakty s ostatními středisky divadla v kraji (Vysoké n.J., Chlumec, Týniště, Jesličky, členové SCDO) a vypracovala způsob spolupráce
 - vypracovat plán práce na rok 1994 zahrnující jako hlavní aktivity Inspiraci, vydávání Hromady, ustavení takového orgánu při radě VSVD, který by byl schopen komunikovat s dílčími regiony

či okresy a prostřednictvím jí i se soubory, pokud tomu není jinak...

Valná hromada ukončena ve 12,30 hodin. Poté v klubovně VCD občerstvení za své a diskuse, resp. i informace o tzv. seniorském divadle (L. Honzová, již) a o festivalu v Avignonu se souborem tanečního divadla (A. Gregar, netančící).

Zapsal: A. Gregar

R A D A
V S V D

si rozdělila funkce následujícím způsobem:

předseda - Jan Merta

místopředseda - Karla Dörrová
(oba společně budou vykonávat též funkci jednatele)

hospodář - Břetislav Lelek

evidence členstva - Svatopluk Pilař

zapisovatel - Jana Albrechtová, v případě její nepřítomnosti Michal Drtina

zástupci v AITA - Lída Honzová, Břetislav Lelek

N O V Í
Č E S T N Í
Č L E N O V É
V S V D

Bývá zvykem je představit. Tentokrát to nebude až tak třeba, stačí jen zalistovat: především v Hromadě č. 7, kde byla rubrika Nestoři a kandrdasové věnovaná Aleši Němečkovi (hezky o něm napsal Pepa Tejkl) a kde Josef Mlejnek popřál ke kulatým narozeninám Miroslavu Zavoralovi. O Josefu Mlejnkovi pak viz rubrika Nestoři a kandrdasové v tomto čísle Hromady. A zde pak jeho dopis s poděkováním:

Vážená paní Exnarová,

spěchám, abych Vám poděkoval za milý dopis. Potěšilo mě, že jsem byl "dle článku II stanov VSVD pasován...". Vyřídíte, prosím, srdečný pozdrav a poděkování i všem Vaším spolupracovníkům z VSVD.

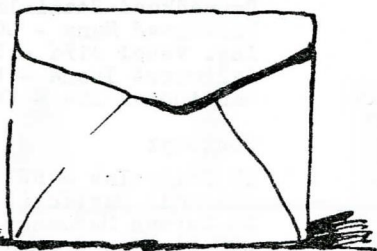
Za dětským i ochotnickým divadlem jsem se od svých mladých let naježdil dost a dost. Ted na stará kolena se sil nedostává; zbytek chci věnovat dětem ze svého nevýběrového souboru a samozřejmě svým dvěma vnoučkům.

Moc se omlouvám, že se s Vámi občas můžu shledat jenom na ochotnických a pedagogických stránkách časopisů.

S pěkným předvánočním pozdravem

Josef Mlejnek

Ve Vysokém Mýtě dne 5.12.1993

VYBÍRÁME Z PŘIHLAŠEK A OMLUVENEK NA VALNOU HROMADU V S V D

Konečně zase jednou mohu přijet - moc se
těším!

Mgr. Marie Hýdrová
Dvůr Králové n.L.

Vážení přátelé!

Blíží se konec roku a já probírám seznam
svých přátel, kterým jsem něco dlužen.
Je tomu tak i ve Vašem případě. Odpově-
děli jste v létě na můj dopis týkající se le-
tošního Hronova a způsobili jste mi tím radost.
Zaklepali jste na dveře u někoho, kdo nepře-
stal mít rád amatérské divadlo a jako bývalý
ochotník sleduje rád i dění amatérské.
Dlouho jsem váhal, zda bych náhodou ne-
mohl ještě něco aktivně dělat - zdravotní
stav to však již nedovoluje. Pouta zájmu jsou
však tak silná, že jsem se rozhodl přihlášku
vyplnit a především si objednat Váš časopis.
Považuji jej za velmi dobrý - má vtip, i
pohladí po duši, jak na některém místě píšete.
Jen ten název o části Sudet nějak nemohu pocho-
pit. Jinak je jistě dobrou náhražkou Amatérské
scény, neboť zahrnuje informace celkové i míst-
ní. O Vašem úzkém spojení s "Jesličkami" nemá
veřejnost informace, nebo je snadno přehlédne.
Samozřejmě, že jim fandím, protože když se
dnes někde otevře nové divadélko, je to jis-
tě úspěch. Viděl jsem tam např. Rohovína, by-
lo to v rámci jejich možností rozhodně vtipné.
Na přihlášku nemohu zatím vyplnit rubri-
ku o své aktivitě. Když jsem opustil natrvalo
ochotnické jeviště, uvažoval jsem o tvorbě hu-
debně-literárních pásem, či pásem poezie. Mám
dojem, že se tímto zájmem téměř nikdo nezabý-
vá a že by bylo možno něco podobného zkusit i
v místech, kde divadlo zatím z různých příčin
zahálí. Mám od Vás již delší dobu vypůjčen je-
den text. Nic kloudného se ale zatím nenarodi-
lo. Dělal jsem kdysi průvodní slova pro di-
vadlo hudby, nějaké zkušenosti tedy mám. Uvi-
dím.

Zatím tedy prosím přijměte můj dodateč-
ný dík a přání hojných úspěchů v novém roce.
Současně odesílám malý příspěvek za zaslání
texty.

S pozdravem

Karel Hrák
Hradec Králové

(Pozn. redakce: Držíme palce, aby se něco
kloudného narodilo!)

Vážení divadelní přátelé!

Děkujeme za pozvání na setkání amatérských
divadelníků. Chtěla bych vás informovat o luž-
ském souboru, který se neustále rozrůstá, nyní

očekáváme příchod "na svět" dalšího člena. Z to-
hoto důvodu se valné hromady nezúčastníme, ale
do budoucna bychom se chtěli účastnit, jestli
to bude možné, dění naší amatérské scény. Také
bych vám chtěla usnadnit dopisování s námi pře-
vodem na jednu adresu.

Děkuji a těším se na další pěkná setkání.

Štěpánka a Tomáš Valkovi
Luže - Košumberk

(Pozn. redakce: K sjednocení adresy dodatečně
blahopřejeme a taky držíme palce!)

Omluvenky souborové - související:

Přijali jsme vaši pozvánku na setkání ama-
térských divadelních ochotníků spojené s valnou
hromadou VSD na 20.11. do Pardubic. Bohužel
tento termín je pro nás zcela nevyhovující, je-
likož máme představení "Poprask na laguně" v Me-
ziměstí. Program je velice atraktivní a lituje-
me, že se nemůžeme zúčastnit.

Zatím se srdečným pozdravem

Divadlo A. Jirákské
Jednota divadelních
ochotníků Úpice

Vážení přátelé,

vzhledem k tomu, že zrovna 20. listopadu
konáme divadelní představení "Poprask na laguně"
s ochotníky z Úpice, pravděpodobně se nikdo od
nás nezúčastní. Předem dáváme souhlas ke všemu
pozitivnímu, co pomůže kultuře a nejen jí. Zdra-
víme tímto vaši a naši valnou hromadu VSD.
S pozdravem za DS J.K. Tyl Meziměstí

Ant. Zelený

(Pozn. redakce: O důvěryhodnosti vzájemného
alibi nepochybujeme!)

(POŘÁDNÍ)

Č L E N O V É
V S V D

Pro informaci členů VSD uveřejňujeme sez-
nam těch, kteří mají správně uhrazeny příspěvky
až do roku 1993:

Měkotová Ivana - HB	Vobejda Svatopluk - CR
Bechynová Eva - HB	Dziedziński Michal - CR
Honzová Ludmila - HB	Dziedzińska - CR
Hermanová Marta - HB	Kadová Milada - JC
Císařová Mirka - HK	Dr. Hradecká Renata - JC
Merta Jan - HK	Zajíček Martin - JC
Dr. Kréma Danuš - HK	Zajíčková Jitka - JC
Lelek Břetislav - HK	Zajíčková Tereza - JC
Exnarová Alena - HK	Pfeifer Petr - JC
Dvořák Martin - HK	Edlová Jana - HA
Dvořák Jan - HK	Edl Petr - NA
Nováková Jiřina - HK	Včeliš Milan - NA
Rezáč Josef - CR	Včelišová Alena - NA
Rezáčová Jitka - CR	Dorrová Karla - NA
Novotná Alexandra - CR	Pilař Svatopluk - PU
Novotný Václav - CR	Hladík Pavel - PU
Filipová Věra - CR	Kučerová Anna - PU
Tlapák Roman - CR	Martínková Nina - PU
Nasková Zuzana - CR	Jezdinská-Žáková Z. - PU
Němeček Aleš - CR	Pittnerová Michaela - PU

Tlustošová Lucie - PU
Pittner Radek - PU
Hošek Pavel - PU
Hošková Hana - PU
Drtina Michal - RK
Podolský Václav - RK
Podolská Helena - RK
Drábková Eva - RK
Albrechtová Jana - RK
Mocková Hana - SM
Sůva Miloslav - SM
Weisssová Daniela - SM
Ipser Jaroslav - SM
Pošepný Jiří - SM
Dušta Bohuslav - SM
Hejral Jan - SM
Hejralová Svatava - SM
Dr. Duchonová Milena - SY

Šauer Vladimír - SY
Svoboda Ivan - SY
MUDr. Šefrna Karel - SY
Šefrnová Blanka - SY
Grmelová Marie - SY
Franze Luboš - SY
Mgr. Nýdrová Marie - TU
Trunečková Olga - TU
Rodrová Alena - TU
Halířová Dagmar - TU
Vávra Martin - TU
Zavoral Miloslav - TU
Husáková Věra - TU
Lanta Petr - TU
Hetflejšová Petra - TU
Janečková Milena - TU
Rambousková Jaroslava - TU
Beier Jaromír - TU

Pecháčková Stanislava - UO
Voříšková Hana - UO
Ing. Vencel Jiří - UO
Paltusová Ivana - UO
Martincová Eva - UO

Soubory:

DS Příbyslav - HB
Adiádro Havlíčkův Brod - HB
DS Heřman Heřmanův Městec - CR
DDS Divadlo Krouna - CR
LS KUK Bělohrad - NA
DS Krakonoš Vysoké n.J. - SM
KDDK Kunčice - TU
DS Vicena Ústí n.O. - UO

NEPŘEHLEDNĚTE!

V tomto čísle Hromady je přiložena pro členy VSVD polovyplněná složenska na uhrazení členských příspěvků. Žádáme o jejich úhradu nejpozději

DO 15. 5. 1994

Po poslední valné hromadě jsou stanoveny příspěvky takto:

jednotlivý člen 100.- Kč, studenti a důchodci platí polovic, tj. 50.- Kč. Čestní členové příspěvky neplatí. Kolektivní členství souborů je uhrazeno po zaplacení 15.-Kč za každého aktivního člena, mimo členů individuálních. Soubory pak mají nárok za každých zaplacených 100.- Kč na 1 průkazku, která opravňuje ke slevám vstupného v Klicperově divadle v Hradci Králové a ve VČD Pardubice.

PLÁN ČINNOSTI VSVD NA ROK 1994

1. Vytvářet z Rady VSVD akceschopný řídicí orgán.
Termín: průběžně
2. Prohlubovat činnost Regionální rady a spolupracovat s ní.
Termín: průběžně
3. Ve spolupráci s IMPULSem vydávat zpravodaj HROMADA - 3 čísla.
Termín: únor, červen, říjen - listopad
4. Uspořádat opět dílnu mladého divadla v Turnově.
Termín: červenec, srpen

5. Zprostředkovávat odbornou pomoc souborům a ve spolupráci s IMPULSem vyhledávat finanční prostředky na ni.
Termín: průběžně
6. Podílet se v úzké spolupráci s IMPULSem na organizaci setkání Inspirace a Divadelní šance.
Termín: červen
7. Zorganizovat setkání východočeských divadelníků při Jiráskově Hronově a Loutkářské Chrudimi.
Termín: srpen, červenec
8. Jmenovat podle potřeby zástupce do přípravných výborů národních přehlídek ve Vysokém n.J., Hronově a Chrudimi.
Termín: průběžně
9. Pracovat v českém středisku AITA/IATA a spolupracovat s dalšími divadelními organizacemi.
Termín: průběžně
10. Navázat kontakty s ostatními středisky divadla v kraji (např. Chlumec, Týniště, Jesličky atd.).
Termín: průběžně
11. Vytvářet systém spolupráce s IMPULSem a profesionálními divadly v rámci východočeského regionu.
Termín: průběžně
12. Přípravovat podmínky pro vytvoření přehlídky činoherního divadla pro výběr v roce 1995 na národní přehlídce Divadelní Třebíč.
Termín: průběžně

A I T A I A T A (N E W S?)

(Informace z jednání českého střediska 15.12. 1993)

ČMUKAŘI konečně v Indii na III. divadelní olympiádě NEW DELHI. Úspěch, ale celková organizační a umělecká úroveň festivalu velmi špatná (program sestavován div ne na místě, orientální chut do práce, armáda prezidentů...).

AITA připravuje katalog jednoaktových her a her pro děti - své návrhy současných titulů sdělte na tel. 049/613920.

Mezinárodní festival mladého divadla "VREME" Vratza Bulharsko: 7. - 11.6.1994, nesoutěžní charakter, účastníci obdrží speciální suvenýr. Krátká anotace představení v angličtině. Uzávěrka 15.3.1994. Podmínky: max. 10 osob, osoby nad tento počet platí celé náklady. Věk účastníků mezi 14 - 25 lety. Délka představení do 60 minut. Soubor uhradí své cestovní náklady do Bulharska. Organizátoři zajistí stravu a ubytování po 4 dny. Příjezd 7.6. do 17.00 hodin. Odjezd 11.6.1994. Je žádoucí, aby měl soubor připraven i krátký program do doplňkových festivalových aktivit. Návrhy obratem na tel. 049/613920.

Uzavřeny: Partnerská dohoda s Bund Deutscher Amateurtheater (BDAT) z 18. září 1993 a s ÖBV (Rakouský svaz amatér. divadel - zároveň rakouské středisko AITA/IATA/ 21. - 23.1.1994. Texty smlouvy k dispozici (možnost výměny, pozvání souborů atd.), k dispozici adresář amatérských souborů v SRN - konkrétní nabídky sdělte na tel. 049/613920.

Stanislavského seminář v Moskvě - 14. - 21.3.1994. Nejdříve budou osloveni 3 účastníci konkurzu TIP 93 v pořadí, ve kterém se umístili. Na výzvu nahlásit další možné zájemce jsme po projednání přihlásili Josefa Tejkle do režijní třídy a Pavla Zatečku do třídy herecké (oba Jesličky Hradec Králové). Další jednání vede přímo Karel Tůma (ARTAMA Praha).

Hrajeme Čechova - Rostov na Donu - úvaha poslat buď Němčice n.H. (Čekání na Čechova) nebo Rádobydivadlo Klapý (Tři Nány...). Prověřit názor porotců.

Sulzbach - VI. ISTT - Internationale Sulzbacher Theatertage - 24. - 28.8.1994 - možnost návrhů trvá. Představení nejlépe komediálního nebo satirického žánru do 50 minut v němčině amatérského dětského, mládežnického nebo školního divadla do 12 aktivních členů. Možnost i pro loutkářské soubory. Zájem projevil havlíčkobrodský soubor, slíbil zaslat videokazetu představení. Konzultace návrhů na tel. 049/613920.

Soubor Schmiere Hannover hledá soubor dobného charakteru k vzájemným kontaktům. A navrhla Excelsior Praha.

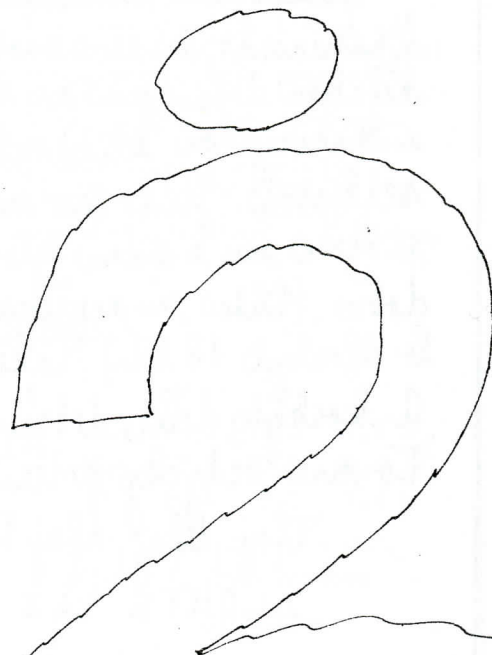
Výzvy uveřejněné v Divadelní Hromadě č. VIII/93, aby se zájemci o výjezdy do zahraničí soubory i jednotlivci - přihlásili, zatím nikdo nevyužil, i když opět uplynula již řádka týdnů. P R O Č ?

České středisko AITA/IATA registrováno 13.10.1994 na ObÚ Praha 4. Dále u tohoto úřadu registrována 18.10.1993 Nadace pro organizaci a podporu mezinárodních styků amatérského divadla a dramatické výchovy.

Projednány požadavky zahraničních institucí na konkrétní reciproční výměny či konkrétní pozvání souborů zahraničními pořadateli.

JH 94 - soubor Monaco s výší příspěvku výpravu (4.500 FRF) souhlasí. Jedním z iniciátorů semináře o seniorském divadle je Lída Honzová.

Břetislav Lelek

S M E

V I V

IMPULSY Z IMPULSU

Očnó léčba
Mire Lámký
25. 1. 1994

Vážený a milý,

v když je známo, že práce
šlechtě člověka, paní doktorů u-
soudilo, že mne v současné době
neprosířá. Dokonce mne odeslali
do předčasně invalidního důchodu.
Znamerá to, že se s námi alespoň
nějakou dobu (jsem na mne přísní
a nařizují mi klid) nebude moci
setkávat. Je to pro mne škoda,
protože mi s námi bylo vždycky
dobře. (Víteš mi nepřipadá, že bych
byl dlouhý 18 let.) Takže - DÍKY
a koukejte dělat dobré divadlo.
To mne vždycky potěší!

Ufuj, ufuj, ufuj!
ZLOMTE VAZ!

Váš
Miro Lámký

MILÁ MIRKO,
ZA VŠECHNO DĚKUJEME
- MÁME ZA CO! PŘEJEME
BRZKÉ UZDRAVENÍ A TĚŠÍME
SE CO NEJDŘÍVE
NA
VIDĚNOU !!!

IMPULS, VSVD, REDAKCE
HROMADY

O naše divadelně organizační blaho
a poradní servis budou zatím v IMPULSU
pečovat společně Karla DÜRROVÁ a Honza
MERTA.

O-BYLO-BYLO

20. LOUTKÁŘSKÁ PŘEHlíDKA
"O CENUMATĚJE KOPECKÉHO"
V LIBČANECH
7. - 28. 11. 1993

Ach, ten čas letí. Už 20 let jezdíme pravidelně na podzim vždy po 3 - 4 neděle do Libčan, do hostince u Jerů, abychom tam trávili s účinkujícími loutkářskými soubory nedělní odpoledne a vždy při tom s nimi pohovořili o jejich představení. Vlastně to všechno začal Karel Křepelka z tehdejší OKS. A byla to akce okresu Hradec a měla hlavní důvod - posílit činnost loutkářských souborů v hradeckém okrese. Těžko říci jestli to byla jen zásluha této přehlídky, ale pravda je, že časem hradeckých souborů na přehlídce přibývalo. Podíleli se na ní vlastně tři organizátoři: libčanská OB, hradecké OKS a divadlo Drak, které se staralo o porotce. Celá přehlídka je služba dětem, nabídnout jim živé loutkové divadlo a souborům pak dává prostor si zahrát. Před několika léty byla realizována snaha vytvořit víkendovou přehlídku, kde by všechny soubory odehrály svá představení během jednoho víkendu, aby tu vznikla jakási dílna pro loutkářské soubory, které by tak mohly na místě vidět svá představení a z toho se i poučit. Cíl přece jen jistý odklon od diváků, směrem k potřebám souborů. Po třech letech, tj. v roce 1992 se opět pořadatelé vrátili k původní, divákovi více vyhovující praxi. Také letos se pokračovalo stejně. Jediný požadavek pořadatelů byl, aby se hrála alespoň dvě představení za sebou, neboť soubory v současné době produkují svá představení 30 - 40 minutová a jedno představení je málo. Děti jsou totiž svázeny i z okolních vesnic. A tedy, aby to stálo za to. Naštěstí jsme získali dostatečný počet souborů, abychom tento záměr mohli uskutečnit. A myslím si, že to byla přehlídka pěkná jak pro diváky, tak pro soubory, neboť starostlivost paní učitelky Bursové a Heleny Ryklové, které se o přehlídku v Libčanech starají, je bezpříkladná. Jim pomáhali podle možností i paní Vondráčková a Sv. Čech, ředitel tamní školy.

Při závěru přehlídky jsme trochu zavzpomínali na dobu minulou, na její počátky, kdy v prvních letech bylo zakončování přehlídky a vyhlášení vítěze vždy velice slavnostní a veselé, spojené s vystoupením členů libčanského ochotnického souboru. To dnes už není. Vyhlášení výsledků se děje teď daleko skrovněji, ale srdečnost pořadatelů, ta zůstala i nadále.

Přece jen došlo na dvacáté přehlídce k malé změně. Poprvé nepracovala porota, aby určila vítěze. Tato povinnost byla letos předána divákům. Byla vyhlášena divácká soutěž. Vycházeli

jsme z toho, že zařazená představení byla již většinou hodnocena na jiných přehlídkách a také letos jinak pravidelný člen libčanské poroty Matěj Kopecký po celý listopad režíroval loutkové představení v Brně a nemohl se porotování zúčastnit. Jak se ukazuje i se získáváním porotců pro pravidelné 4 neděle začínají být problémy. Jezdil jsem tedy na představení sám a o představeních jsme se soubory hovořili, ale daleko volněji, jen když to vyplynulo ze samotné potřeby souboru. Divácká soutěž byla organizována tak, že diváci obdrželi u pokladny lístky, které házeli do tří krabic, označených velmi líbilo, líbilo a nelíbilo. Není to nic nového a jak jsem zjistil, na některých přehlídkách činoherního divadla se tak děje běžně. Pro nás to byla půda nevyzkoumaná. Ale věděli jsme, že má-li tato soutěž být alespoň trochu regulérní, že musí být na každé představení vydán stejný počet hlasovacích lístků a výsledky vykazovat v procentech. Nižší uvádím tabulku s výsledky a myslím si, že když jsem viděl všechna představení, že bych jako porotce nehlasoval jinak.

A teď jen krátce k představením. O některých jsme již v Hromadě psali.

Neděle první. Jirka Polehňa přišel opět se skupinou dětí a společně přinesli nové představení. Bylo brzy po začátku školního roku a tak i jednotlivé výstupy byly ještě příliš nové a málo zažitě. Ale nápady tady byly. Z toho co jsme viděli dříve, se tu objevila Diamantová sekera Jirkova odchovance Zdenka Tesáře, který také velice dobře celý dětský pořad uváděl. Jeho Sekyru neznala tentokrát tak přesně v rytmu jako dříve. Měl novou spoluhráčku a i na ní byl začátek roku trochu vidět. - Z reakcí diváků bylo vidět, že pohled dospělého na dětská představení je přece jen trochu jiný. Je tolerantnější. Dětský divák, ten chce vidět svoje a na tom kdo hraje už mu tolik nezáleží. - Po přestávce vystoupili Čmukaři se zaběhaným představením Lárek Ičičok. A spolehlivě i tentokrát čelili sustění obalů z brambůrků, které si děti o přestávce nakoupily v dostatečné zásobě a popletly si nějak divadelní představení s televizí doma. A to nejen děti, ale i dospělí si během představení nahýbali z lahvi limonády. A to ne, že by je představení nezajímalo. Sledovali je velice pozorně a bavili se jím, ale žaludek měl přece jen před kulturou přednost. Poučili se i pořadatelé. O příští neděli pěkně srozumitelně na to diváky upozornili a představte si, ono to pomohlo. Byl klid a ticho a najednou jsme byli všichni v divadle. - Až na tu výchovnou příhodu byla druhá neděle stejně dobrá jako první. Podílely se na tom oba soubory. První hradecký HAM anglickými říkadly, písničkami a příběhy v překladu Jana Vladislava a v nápadité a hravé interpretaci tří členů minisouboru nazvané Pohádky naší slepičky. Žádné velké dramatické dílo, ale čisté, vstřícné hraní si s věcmi a se slovy, veselé a v pohodě. Představení mířilo k těm menším divákům a velice je zaujalo. Stejně jako jejich maminky. Větším dětem pak bylo určeno představení hradeckého HADU, Jak Kašpar stavěl dům. Mánásková lidová rakvičkárna dává divákovi potěšení z toho jak se to všechno na jevišti hýbe a pere, ale vždy v rovině loutkové nadsázky a lidového humoru. Kašpar postavil dům a jak už ani být nemůže, zvítězil. Představení dostává skutečně tu správnou formu i v té druhé, připojené části příběhu. - Třetí neděle byla trochu jiná. Chvillemi to v naplněném sále při představení přece jen trochu šumělo. První představení souboru Ahoj z Chrudimi Jako v perníkové chaloupce tu mělo svoji premiéru a bylo ještě souborem nezažité a nevybroušené. Nechali se inspirovat starší inscenací Čmukařů "Jak Kašpárek", ve výpravě i v příběhu. Ale udělali jej po svém. Možná, že kdyby

převzali celé představení, že by se jim na vyzkoušené předloze pracovalo snadněji a výsledek by byl trochu jiný. Druhé představení loutkářů z Brounova, Moje pohádka, je už představení sehrané, dokonce bylo i na loutkářské Chrudimi a je určeno spíše starším dětem a loutkářům, kteří si vychutnávají s gusem všechny vtípky a menší pokud dobře vidí, pak se mají na co dívat. Broumovští si postavili paraván na jevišti (hrají manásky) a z hlubokého podhledu prvních řad v hledišti asi byly loutky hůře vidět, zvláště když odešly od hracího prkna. Proto asi ten šum v řadách menších dětí. (Co všechno musí loutkář sledovat hraje-li pro děti.) Tímto představením vlastně skončila soutěžní přehlídka. Pořadatelé po něm přítomné zástupce souborů pohostili a pak se trochu vzpomínalo a nakonec byl vyhlášen soubor, který dostal od diváků nejvíce hlasů. A byli to Čmukaři, ale jen těsně před Pohádkami naší slepičky hradeckého Hamu. Každý soubor obdržel od pořadatelů videokazetu se záznamem svého představení a děkovaný list IMPULSU. Nejúspěšnější Čmukaři pak k tomu velkou kabelu, diplom a zapsání na štítek libčanského Kašpárka, kterého před 20ti léty vyrobil jako putovní cenu Frant. Vítek. Kašpárek už neputuje po souborech, ale je umístěn v libčanské výstavní síni věnované místním rodákům: Vojtěchu Sedláčkovi a Matěji Kopeckému.

Ale ona byla i čtvrtá neděle a v ní vystoupil Franta Watzel z Prahy, jinak absolvent hradecké lidové konzervatoře, sám samojediný a se spoustou pěkných stojacích loutek, které si sám vyrobil. A ten hrál a když děti zneklidněly tak přidal a když seděly jako pěna tak hrál a zpíval také tišeji. A bylo to O Honzovi podle Stefana Kubina. A byl to skutečný závěr přehlídky, která se vydařila. A můžou za to soubory a pořadatelé - z Libčan, z hradeckého Impulsu a také z VSVD.

Výsledky divácké soutěže:

	1	2	3	4	5	6
Velmi						
Líbilo	45,7	84,3	78,4	67,1	71,8	57,7 %
Líbilo	48,6	15,7	21,6	17,8	23,0	40,8 %
Nelíbilo	5,7	0	0	15,0	5,1	1,4 %
1 - děti Jirky Polehni, 2 - Čmukaři, 3 - HAM,						
4 - HAD, 5 - Ahoj Chrudim, 6 - Brum Brounov						

Jan Merta

BUDE - BUDE - BUDE - BUDE

UPŘESNĚNÍ TERMÍNŮ
PŘIHLÁŠEK
NA KRAJOVÉ
PŘEHLEDKY

Upřesňujeme časové údaje o přihláškách a výběru na krajské přehlídce, nebo o konečném datu výběru v oborech, kde se přehlídka nekoná. Termíny uvedené v tabulce Artamy a uveřejněné v Hromadě č. 8, byly uvedeny jako předběžné a informativní.

Obor:	Přihláška do:	Výběr do:	Krajská přehlídka:
Činoherní (tradiční) divadlo-NP Třebíč, 10.-22.5.	20.2.	20.3.	není +)
Mladé a netradiční divadlo NP Srámkův Písek, 3.-5.6.	20.2.	20.3.	o přehlídce není ++) zatím rozhodnuto
Venkovské divadelní soubory NP Vysoké n.J., 8.-15.10.	15.3.	24.4.	Tatobity 27.-29.5. příp. 21.-22.5.
Činoherní divadlo pro děti - NP Rakovník, 10.-13.11.	31.3.	15.4.	Havlíčkův Brod 13.-15.5.
Loutkové divadlo NP Chrudim, 1.-6.7.	15.2.	postup přímo	Hradec Králové 19.-20.3.
Dětské divadelní a lout. soubory a recitační kol. NP Ústí n.O., 17.-26.6.	28.2.	postup z okre- sů podle	Ústí n.O. 25.-27.3. zaslaných propozic
Dětská recitace-jednotlivci -NP Ústí n.O., 17.-26.6.	10.3.	dtto	Hradec Králové 6.-8.4.
Umělecký přednes mládeže, jednotl. i kolektivy NP Wolkrův Prostějov, 15.-18.6.	28.2.	dtto	Hradec Králové 9.-11.3.
Inspirace + Divadelní Šance krajová žatva	2.5.		Hradec Králové 10.-12.6.

+) Krajská přehlídka se nekoná. Porota objíždí jednotlivá přihlášená představení, podle předem dohodnutých termínů, v uvedeném časovém rozsahu.

++) O přehlídce Mladého divadla není zatím rozhodnuto. Způsob výběru bude přihlášeným souborům včas oznámen.

Přihlášky se zasílají na adresu Impulsu, kromě dětských divadelních a loutkářských souborů a recitačních kolektivů, které se zasílají na adresu Střediska kulturních služeb v Ústí n.Orl., podle zaslaných propozic.

VIDĚLI JME

Divadelní soubor VOJAN Doubravice
Karel Čapek: JAK SE DĚLÁ DIVADLO

(Premiéra 11.11.1993)

Inscenace nutně vyvolává otázku: Jak se vlastně dělá divadlo? Čapkův křehký a úsměvný nadhled na tento druh lidské reflexe světa, laskavé a láskyplné vyznání divadla divákem, se Doubravicím poněkud zauzlovalo. Hned na počátku je nutné zdůraznit, že režijní půdorys výkladu - když pomíneme samotný konec - má sancí, jak text nejen vyložit, ale i zrealizovat. Naplnění tohoto půdorysu je však jiná káva. Expresivita a razance s níž se interpreti snaží prolomit jemnou bariéru a intelektuální úskalí tématu, je zcela zrazující. Svědectví o tom, jak z martýria zkoušek, z hraní jakoby, z hledání, z neustálých textových i jevištních změn, z provozních a technických problémů vyrostle na jevišti zázrak, tak toto svědectví se nedostavilo. Ten okamžik, kdy z popela malichernosti a ošuntělého pozlátka povstane jevištní tvar zvoucí ryzím zlatem, se nenaplnil. Je jen škoda, že soubor Vojan zde prohrál možnost - jež se evidentně nabízel - to jest jít v této inscenaci sám za sebe, vypovědět cosi o svém úporném hledání, o sobě jako jednotlivci. Paradoxně ji naplnil pouze technik, který hrál i "hrál" technika. Též bych vřele doporučoval věnovat se mluvě a artikulaci. Nicméně jsou zde nové mladé tváře s jistými výraznými hereckými dispozicemi, takže Vojan má šanci. Věřím, že na dalším setkání uvidíme: Jak se dělá divadlo.

Vladimír Zajíc

Divadelní soubor HEŘMAN Heřmanův Městec
Ivan Andrejevič Krylov: TRUMF

(Premiéra 12.11.1993)

V Heřmanově Městci oslavovali 110. výročí založení DS HEŘMAN a 145 let divadelní činnosti. Oslavili je bez velkých okazalostí a projevů, se svými diváky a hosty. (Sami o tom píš v rubrice Prkna praštěla - pozn.red.). Program o jejich aktivitě cosi napovídá. Průběh oslav:

- 12.11. - pátek 20 hod. - slavnostní premiéra divadelního představení TRUMF
- 13.11. - sobota 15 hod. - koncert křesťanských písní, Sonet Fragensis
20 hod. - divadelní ples s tombolou
- 14.11. - neděle 15 hod. - vernisáž výstavy "110 let DS HEŘMAN" s kulturním programem

Zúčastnili jsme se (Lelek, Merta, Zajíc) zahajovacího divadelního představení v sokolovně. S námi pak i řada divadelníků odjinud: Zajíčkovi ze Železnice, Kučerovi z Pardubic, Novotní z Chrudimi aj. A samozřejmě řada domácích diváků. Seděli jsme na židlích v polokruhu oko-

lo improvizovaného jeviště, z několika v rohu stupňovitě postavených praktikáblů, vpravo závěs kryjící vchod na "jeviště" a vlevo vzadu zařízená opona velkého divadelního jeviště. Na horním praktikáblu křeslo. Přes velký prostor tělocvičny bylo vytvořeno příjemné a v pocitu i slavnostní prostředí pro připravované představení studentského souboru. Studentského? Snad. Ale v každém případě mladého. Hlavní část ansámblu tvoří mladí a vlastně jen dva z režisérů představení hrají s nimi jako sloupy jistoty. S mladými herci jsme se již v tomto roce setkali v inscenaci Výtržníků, se kterou se zúčastnili přehlídky v Havlíčkově Brodě a řesili tu svoje vztahy k sobě, ke škole i k učitelům. Hráli tu v podstatě sebe a za sebe. Teď je trojice režisérů (Z. Maslová, M. Dziedzinskyj, J. Rezáč) postavila před úkol přece jen jiný. Nehrají za sebe, ale hrají a vytvářejí role postav v Krylově satirické komedii z carského dvora, výsměšně kritizující poměry a ukazující neschopnost vládnoucích.

Je v podstatě o zbabělosti a hlouposti. Text těžící hlavně ze slovního humoru, méně již z dramatických situací, je na první pohled jednoduchá záležitost, svým zaměřením skrze kritický a humorný až znevažující pohled, velmi blízký mladým, kteří inscenaci realizují. Ale přesto všechno má přece jen některé problémy, které aktérům příliš nepomáhají. Pohybuje se ve verbální rovině. Je veršovaný. Na jevišti se hlavně vyjevují změny vztahů mezi jednajícími osobami pod vlivem události, které se odehrávají mimo ně. Jednoduché jeviště, které neposkytuje velký prostor k rozehrávání i jednoduché kostymování v řádu "co dům dal", které k tomu všemu patří, zas jen soustřeďují divákovu pozornost na herecký výkon. Herci jsou odkázáni na slovo a jeho kvalitu. Na jeho výrazné tlumočení v řádu verše a v řádu žánru. Píši o tom hlavně proto, že úkol, který mladí herci hned napoprvé dostali nebyl vůbec jednoduchý. S potěšením jsem se díval jak usilovně a poctivě se snaží odvést co nejvíce. A necítil jsem to jen sám. Jejich kamarádi v hledišti skrze jejich hru s nimi komunikovali a přijímali je vstřícně a pobaveně. Nejvýraznější postavou byl pro mne bojácný kníže Santala Jana Rokty, ženich Sentimenty, který se jí ze zbabělosti vzdával i tehdy, když už bylo rozhodnuto a usurpátorský nápadník byl již zdolán. Získal si mne svým výrazným vystupováním a tím jak důsledně po celou hru dodržoval charakteristiku a úkol postavy v jednotě. Zůstával stále v roli. Škoda, že pro charakterizaci postavy si zvolil, mimo dobře vyjevované pocity a vztahy i jakýsi způsob deformace řeči, který snad byl v textu údajně navozen, ale na jevišti nepůsobil čistě a čitelně, i když místy humorně. Ve hře, kde je na čistě řečeném verši a výrazné mluvě založena čitelnost příběhu, ale i pochopení jednotlivých humorných replik, pak tento způsob charakterizace jde jakoby proti.

Jinak jsem se všil do role diváků a bavil se s nimi. Cítil jsem toto představení jako záčátek cesty této party mladých lidí, kteří oslavují svou účastí dlouhé trvání místního divadelního souboru a i tak trochu symbolicky začínají cestu novou, svou. Pak je nutné jim i ostatním, kteří jim k tomu napomáhali, jen držet palce, aby jim tento elán a chuť divadlo realizovat vydržel i do budoucna.

Jan Merta

Divadelní soubor SYMPOSION Třebechovice p.O.
Jan Werich-Jiří Voskovec: TĚŽKÁ BARBORA

(Představení dne 20.11.1993 v Týništi n.O.)

Jak otevřít tuto inscenaci. V mnohém je obdivuhodná. Příkladem budiž výborné orchestrální nastudování, kdy i při svém hudebním hluchu vnímám intonování a frázování interpretů, ale už v osmé řadě rozumím sotva polovině textu, jinak notoricky známých písní. I když známých jak pro koho, a tak se pro mnohé může ztrácet jejich poslání a smysl. Zajímavá scénografie, a opět se naskytá otázka, nakolik jsou využívány všechny její možnosti. Vtipné mizansceny směrem k tématu, nádherně postulované například ve scéně s postelí, nebo při otevírání bedny s Těžkou Barborou, nejsou až tak běžné. Zrovna tak nadsázka, s kterou jsou provedeny Pětník, Desátník, et cetera, nadsázka, která by pomohla souboru překlenout nejedno úskalí a zároveň ozvláštnit a obohatit výklad textu, je povytce minimální. Úhelným kamenem je pak využití hereckých dispozic interpretů, tím myslím plnější režijní využití jejich schopností i omezení. Klasický příklad lze nalézt v dvojici dezertérů - klaunů, v nesouřadnosti uchopení jejich postav. Když pominu velmi rozpačitý závěr k rozřešení problému města Eidamu a použití Těžké Barbory, jsem přesvědčen, že tato inscenace má jednak velký smysl a dopad především do vnitřku souboru jako takového, a jednak ve své společenské funkci pro Třebechovice. Divadlo jako činnost prováděná z lásky k divadlu a především s láskou.

Vladimír Zajíc

Divadelní soubor JIRÁSEK Týniště nad Orlicí
F. a P. ze Schöthanů: ÚNOS SABINEK

(Představení dne 27.11.1993 v Týništi n.O.)

Soubor tradičně vybírá do svého repertoáru hry s větším obsazením, aby dal příležitost početnější členské základně se herecky uplatnit. Dává také čas od času možnost svým zasloužilým členům svým způsobem k benefičnímu představení. Má ve svém středu i několik dobrých zpěváků, kteří prosazují do repertoáru souboru hry se zpěvy.

Patrně to jsou důvody, proč souboru v letošním roce zvolil tuto hru a její herecké obsazení.

Na hře i jejím provedení je zřejmá doba jejího vzniku, poplatnost měšťanskému divadlu na přelomu století.

Jedna z nejlepších hereček souboru, Eva Drábková, tentokrát v roli režisérky, vede soubor v tradičním aranžmá a dává hercům dostatek volnosti rozvinout jejich projev. Tím se však v představení zároveň projevuje jistá herecká nevyváženost celého souboru.

Úspěšně se daří Ludkovi Jedličkovi ztvárnit profesora Karpiška (zejména v druhé polovině hry) a Aleně Joachimsthalerové v roli sloužky Veroniky. Teatrálnost postavy využívá Jan Bohatý v roli ředitele divadla, který má také hudební režii představení. Ke kladům inscenace patří výkon hudebního doprovodu KOPLAHO BAND z Týniště nad Orlicí. Pěvecké party ve víceméně známých operetních melodiích vycházejí lépe pánské složce souboru, "hudební fraška" v podtitulu hry v nich však vychází sporadicky.

Z jevištních situací, na něž je předloha poměrně chudá (většinou si aktéři navzájem sdělují to, co se odehrálo mimo jeviště) víceméně vychází zápletka s kolováním pětistykorunové bankovky.

Scénografie respektuje technické požadavky předlohy a nabízí svým půdorysem dostatečný jevištní prostor.

Břetislav Lelek

sice už od Vašeho představení uběhlo několik dnů, stále se však k němu v myšlenkách vracím ještě dnes a i k tomu, co jsem o představení řekl. Překvapila mne trochu Vaše otázka: co s tím dál. Nějak jsem tím byl zaskočen, ale říci jsem to v tu chvíli jako úlevu, i to, jak jste označila předlohu hry, kterou jste použili. Úlevu v tom, že Vám případnou kritikou nezkažíme náladu. Na představení jsme nejeli jako porota, ale jako zvědavci, kteří využili pozvání (plakát na IMPULSU), aby se podívali, jak to letos v divadelních amatérských kruzích vypadá. A to pro mne znamená, že se stanu běžným divákem a nejsem porotcem, který ví, že o představení bude muset něco podstatného říci. Zkrátka nechávám se unášet svými vlastními myšlenkami, které ve mně představení vyvolává. A snad je to i léty, že ta představení pozorují pak s jistou dávkou nostalgie a tolerance. Už vůbec ne jen kriticky, protože čím dál víc nerad říkám po představení věci nepříjemné, neboť čím dál více si vážím těch, kteří se o divadlo zajímají tak, že ho dělají. Proč takový dlouhý úvod. Mně to představení připomnělo mládí. Čtyřicátá léta, kdy jsem jako kluk navštěvoval představení místních ochotníků v Malšovicích. Mělo přesně tuto atmosféru, přesně tento rys komediálnosti a uvolnění těch na jevišti, kdy některým to jde víc a některým méně. Těm co to šlo více, snadněji a lehčeji, kteří se na jevišti cítili jako ryba ve vodě, pro které jakoby se stalo drogou toto veřejné uvolnění na prknech, které pro ně asi skutečně znamenají jejich svět, svobodu a kus života, tak těm jsme fandili. Oni byli v našich klukovských očích něčím víc, než ostatní lidi. Vážili jsme si jich skrze to a myslím si, že nejen my kluci, ale i dospělí návštěvníci těchto představení. Byla to vždy jistá událost setkat se tak blízko s takovým člověčenstvím.

A mám pocit, že z návštěvy, ale i z reakcí diváků, to byla asi jistá událost i v Týništi. I přesto, že existuje televize a kino a řada jiných kulturních vlivů, které by diváky mohly odradit. To byla také jedna z myšlenek, které mne po představení ovládaly. A pak všechno to, co se na mne "hrnulo" z jeviště, že v tu chvíli jsem se v tom nemohl vyznat, natož hledat nějaké "téma" a linii příběhu, podle které by se snad dalo říci jak dál, jak hru zlepšit, kde škrtnout, kde přitlačit a kde ubrat, aby přesto, že se jedná o frašku, kde je tolik dovoleno a kde není nutno mnoho vysvětlovat. Ale kde přesto může zaznít myšlenka a vzniknout pocit, že přece jen by se tu dalo objevit něco, co by mířilo trochu k současnosti a opravňovalo tu hru k hraní ještě dnes. Mimo toho zdroje a možnosti "vyjádřit se", zazpívat si a podělit se o svoji vitalitu, chut a radost ze hry, z melodií a tříčtvrtečního rytmu s diváky.

A myslím tedy, že po vytržení dojmů bych stejně v zásadě řekl to, co jsem již řekl. Pakliže všechno stojí na přirozené komediálnosti, pak všechno to co jí nedosahuje stojí trochu mimo jako rušivý element. O tom jsme mluvili a mohu to potvrdit i teď. Je to tehdy, kde chybí vlastnost se na jevišti otevřít a zbavit se ostychu. Pokud jde u aktéra jen o tuto příčinu a ne o naprostou neschopnost na jevišti vystupovat. Je to i ve způsobu hraní s rekvizitami, tedy konkrétně s věcmi v krabici, když se první objeví na jevišti. Je to věc zveřejnění vztahu k nim, k osobě ke které se vážou a navíc ke způsobu a rovině ve které je celá hra hrána. Je to i ve sdělování a zveřejňování pocitů a hnutí myslí v řádu zvoleného řádu frašku. Atd. - Nechci stanovovat hierarchii postav, či osob, které byly nejvíce a nejméně komediální či herecké. To víte dobře samý. Za sebe bych chtěl jen říci, že nejvíce splňovala moje představy z hlediska divadelního sdělování osoba profesora. Ředitel divadla, ač působil na jevišti dojemem nejjistějším, kte-

ry na sebe strhával zajisté pozornost publika asi nejvíce, pak právě z tohoto důvodu jakoby linií příběhu oslaboval. (Jeho úloha tu přece není hlavní.) Proto, že ač dobře, zřetelně a srozumitelně mluvil, přece jen v jeho halasném projevu převažoval jistý stereotyp, který sice říkal stále něco o něm jako o postavě, ale málo říkal o jeho vztahu k ostatním a hlavně k řídící linií příběhu. Pokud příběh profesora lze označit jako hlavní. On to prostě převálcoval. I když v dobrém úmyslu a ne zrovna nesympaticky. Dobře zpívá a když zazní první takty hudby, už to s ním jen hraje. A jeho euforie má vliv i na ostatní. Strhává je a divák vidí, jak pomalu ty ochranné slupky opadávají i z ostatních. Dalo by se o tom právě z hlediska herectví napsat jistě mnoho, ale asi bych jen vyslovoval to, co si sama o tom myslíte.

Když jsem uvažoval nad tématy, která se tu objevují a podle kterých by se to dalo i hrát, vyšlo mi stejně téma týkající se příběhu profesorovy rodiny jako jediné a hlavní. O poměrech měšťácké rodiny. O jejich přetvářce a dělání nad lidi, které tu nese hlavně profesorova žena. To ostatní jsou jen příčiny a pohnutí a motivy, aby toto téma mohlo zaznít co nejvýrazněji a možná i nejsoučasněji.

Není to vůbec jednoduché v této hře najít správnou míru a najít řád věcí. Vždyť úvodní i závěrečná písnička o příchodu divadelníků řadí celou komedii do divadla na divadle a zdá se mi, že i závěr celého představení jakoby všechny tyto úvahy, zda je to o něčem, odsouval do pozadí, neboť tu příběh náhle zaniká (alespon pro mne. Možná, jsem něco přehlédl, nebo neslyšel.) a všechno je shrnuto se stolu pod vyhlášením, že to vše bylo jen divadlo. To samo o sobě v žánru frašky, jakoby vše co na jevišti vzniká sloužilo jen a jen k zábavě herců a pobavení diváka. A k jakési "anarchii" svobody na divadle. Já jsem ten pocit jistě svobody z jeviště cítil a měl jsem dojem, že se i přenáší na diváka do hlediště. A že to je snad ten hlavní důvod proč tu ti diváci jsou v takové hojnosti a s takovou vstřícnou účastí ke hře herců na jevišti. Je samozřejmé, že vybrané melodie a jejich rytmus k tomu výrazně přispívaly. (Předpokládám, že ty melodie byly určeny v předloze.) Říkám si: je to správné? Je to divadelní? Je to poněkud jiný pohled, než který jsme uplatňovali v poslední době a ke kterému jsme se dostávali cestou k divadlu a poznáním o něm. Ale je to tak možné a asi v řadě souborů to tak bude po jistou dobu fungovat, než získá diváky i pro jiné typy her. A je si jen přát, aby to bylo na té úrovni, kterou jsme poznali a viděli u vás.

Až sem tedy několik pocitů a myšlenek, pocitů čistě subjektivních, které byly iniciovány Vaším představením a o které jsem se chtěl s Vámi podělit. Snad mi to nebudete mít za zlé.

Všimněte si jak celou záležitost vnímám více směrem k divadlu než k operetě, protože jednotlivé melodie z různých operet mě přesvědčují o tom, že jakoby tato hra byla míněna jen jako příležitost pro jejich uplatnění. A hudební fraška také určuje úlohu zpěvů v řadě žánru a způsob jejich prezentace. - A najednou je téma jinde a jiné.

Dost již bylo nesouvislého psaní.

Do další práce Vám i souboru přeje hodně zdaru

Honza Merta

Divadélko JESLIČKY Hradec Králové
DOKTOR MUNORY na motivy fejetonů Karla Poláčka

(3.12.1993)

Představení na vás dýchne jako zažloutlá fotografie maloměsta, Poláškových lidiček a figurek, které obklopují postavu doktora Munoryho (J. Dvořák), aby ho vykreslili skrze vztahy k nim, k okolí, žárlivé manželce i mladé služebné. Doktor jako stálice, svérázný léčitel, lidé okolo něho jako drobné groteskní příběhy s pointou a písničkami. Prostředí a okolnosti ho vykreslují jako lidsky pochopitelného člověka se všemi chybami i přednostmi. Vtipně dramaturgicky sestavené do mírné linky příběhu i nápaditě aranžované na jednoduché otevřené scéně s jednou revuální oponkou. Teprve druhé představení nese s sebou zatím ne vždy vyrovnané adekvátní herectví některých postav. Je to představení, při kterém se obecenstvo baví a směje, aby v závěrečné skupinové "fotografii" ho ovanula mírná nostalgie z minula.

Scénář a režie: Josef Tejkl

Hudba: Mita Mitišinskij

Kostýmy: Jana Portyková

Asistent režie (samonosné): Pavel Švorčík j.h.

jm

Divadelní studio IMPRESE a Divadelní soubor Kulturního domu města Holic
MOŽNÁ PŘIJDE I VODNÍK aneb Nové poznatky o tom, co se událo kolem mlýna při návštěvě nové paní kněžny

(Premiéra 18.12.1993)

V Holicích oslavovali 150 let ochotnického divadla. Divadelní studio Imprese a divadelní soubor Kulturního domu společně premiérou MOŽNÁ PŘIJDE I VODNÍK... Sepsal a s P.T. ochotníky secvičil a také si zahrál (vrchního) Pavel Hladík.

V programu se praví: Tímto představením chceme navázat na naše předchozí variace klasičtých děl české dramatické tvorby. Po Jonáši a tingltanglu J. Suchého a J. Šlitra a po Prodané nevěstě K. Sabiny a B. Smetany přišel tentokrát na řadu Alois Jirásek se svojí Lucernou. - Tímto představením se chceme ohlednout za vším, co a jak jsme kdy hráli. - Tímto představením Vás chceme pobavit.

A to se jim podařilo, neboť téměř plný divadelní sál kulturního domu v Holicích se bavil po celé představení. A přítomní se mohli bavit i dál při posezení ve všech prostorách kulturního domu, kde zněla hudba orchestru, který hrál ve vestibulu divadla k tanci, když jsme opouštěli příjemnou a tak zveselá načatou atmosféru oslavy výročí.

Představení MOŽNÁ PŘIJDE I VODNÍK je v podstatě kabaret, který z Lucerny přejímá základní příběh a tématickou rovinu, aby je ve vtipně napsaných variacích na příběh i s poznámkami k současnosti předváděl divadelním jednáním divadla na divadle. Jednotlivé výstupy jsou hrány každý jinou divadelní technikou, jsou propojovány písničkami, nebo jen improvizacemi hranými na klavír. Obraz stíhá obraz a divák je překvapován a baven neustálými proměnami divadelních druhů. Každý výstup má svoji pointu a vždy nějak posune základní příběh Lucerny tak, aby v závěru mohla nová paní kněžna rozbit lucernu, ale také úděl, který jí byl dán mlýnu, slovy: Lucernu rozbijeme na věčné časy a nikdy jinak. Závěr roviny "o divadle" pak následuje opět řečený paní kněžnou jako Libušina věštba, mířená směrem ke vzniku Hronova jako místa jehož sláva skrze hvězdy divadelní se ho budou dotýkat. A pak už definitivní závěr sborově zpívanou písní: Čechy krásné, Čechy mé, jakoby na usmířenou

a na šťastnou budoucnost. Každý výstup je řešen jiným divadelním způsobem. Začíná se parodii na loutkové divadlo (dialog France a mlynáře), pokračuje rozvernou písničkou Haničky jako "Melicharové" a tak postupně divadelně i slovně parafrázovanou Lucernu vnímáme skrze němý film, voiceband, pěvecký sbor Proč bychom se netěšili, ale vzápětí skrze budovatelskou a další hit Já se dnes odpoledne žením..., muzikál s melodií ze Starců na chmelu, operetu, kramářskou píseň s obrazy, přes tragické monology, ale i přes píseň bojovou (lidových milic) směrem na lípu Kupředu levá, zpátky ni krok... Celá tato přehlídka typů a stylů minulého divadla je započata, ale zakončena dialogem mezi vrchním a panem Francem. Oni před závěrem sedí pod lípou a přemítají, zda lípu porazit či neporazit a opět se dotýkají současně v narážkách, aby přišli na to, že je lépe nechat lípu stát. Jejich dialog překazí příchod všech se skandováním: Už je to tady... Pak následuje již uvedený závěr slovy paní kněžny. Všechny výstupy jsou propojovány písničkami J. Suchého a J. Šlitra i různými poepvkami i klavírními improvizacemi na známé melodie, takže celý program běží stále v pěkném tempu bez zastavení. Tam kde se divadelní druhy proměňují a vtipné repliky jsou mířeny k příběhu, tam je také jejich vtipný účinek největší a ohlas diváků nejsilnější. Divák je zpočátku zaskočen, než přijde na to, jakým způsobem to vlastně holičtí divadelníci s ním hodlají komunikovat. Ale brzy pochopí a pak stále čeká na další překvapení, kterého se mu hojně dostává. A tak je baven slovem, ale i překvapivým divadelním jednáním. Je asi samozřejmé, že celý program, který byl dělán hlavně k oslavě výročí, tak jak je koncipován, má místy znaky jen "nahozeného" programu, ale právě v těchto místech jsou zřetelné herecké kvality většiny účinkujících.

Byl to zase jednou jeden z pěkných večerů, který jsme při divadle zažili. - Pořadatelé k výročí vydali pozoruhodnou brožurku, která vypráví celou historii ochotnického divadla v Holicích a od roku 1962 podává přehled všech inscenací, které byly v Holicích ochotníky inscenovány. A je to skutečně pěkná řádka her a ne ledajakých.

Jan Merta

Divadelní soubor ZDOBNÍČAN Vamberk
Marie Kubátová: JAK PŘIŠLA BASA DO NEBE

(Vamberk, 26.2.1993)

Podkrkonošská báčorka provedená v Podorličí vambereckým souborem v režii a dramaturgické úpravě Václava Podolského. Tato na počet účinkujících úctyhodná divadelní hra byla hojně navštívena vstřícnými a asi i spokojenými diváky v rámci předplatného, které je tu zavedeno. Premiéra se opírala o výrazné zkrácení úvodu předlohy a tím i expozice příběhu. Linie příběhu tím byla zjednodušena a zkrácena, ale za cenu ztráty výraznějšího uvedení lidových postav okolo Tuláčka do hry, tj. Jozy a Ančete, muzikantů, ale i krancáků a v podstatě skutečného života tkalců, ze kterého celá pohádka vyrůstá, vysněna na zlehčení těžkého údělu. Viděli jsme v podstatě jen tu část "pohádkovou", jakoby samu o sobě. V ní postava Tuláčkova vévodí a určuje ráz celého představení, takže jako diváci vnímáme více následky, jako náhodně vzniklé, a příčiny - skutečný život tkalců a jeho podmínky (pašování a "muzikantství") nám zůstávají poněkud ukryty a málo zvýrazněny. Tím ustupuje do pozadí nejen rovina muzikantů a význam ústřední písničky, ale i navození

milostného vztahu mezi Ančetem a Józou i vztahů lidí okolo Tuláčka. Dokonce i tlak zákona tu zazní jen slabě, jako odvar nějakého nebezpečí.

Jan Merta
(kráceno)

Praštěla leckde. Ne všechno ovšem víme. Něco vyčteme v jiném tisku, něco se doslechneme, něco vydyndáme a tu a tam dostaneme i nějaký ten příspěvek bez urgencí a dobrovolně. To nás pochopitelně těší nejvíc. Ale snažíme se pít a to co jsme vypídili, předkládáme - bez nároků na úplnost.

Redakce

110-145 LET
A JAK TO
BYLO
TRUMFEM
A OSLAVAMI

Zase jedny oslavy! Zažili jsme jich už dost, ale tahle stodesátka DS Heřman a stopětačtyřicátka heřmanoměstského divadelnictví se nás bezprostředně týká a jejich příprava nás straší už od jara. A teď je to tady. Jak to všechno dopadne? Vyjde to? Neonemocní nikdo na poslední chvíli? Přijdou lidé?

ČTVRTEK
11. 11.

Scházíme se odpoledne ve sporém počtu a první jobovky jsou tady. Nejsou k nalezení panely. Vašek Janata - ostřílený připravovatel všech možných výstav leží se čtyřicítkami. No to nám to pěkně začíná. Stojíme bezradně před holými stěnami zasedací místnosti staré radnice a zoufale přemýšlíme, co budeme dělat. Jo zarazit špendlík, pověsit tohle támhle, tohle to zase jinak, kam nám kdo přikáže, to jo, ale teď tu nikdo takový není.

Co se dá dělat, zavelíme tedy těm našim mladým, kteří se tváří ještě bezradněji než my.

Zaplatpámbu za ně! Zuzana očividně sahá na dno svých sil, i když to na sobě nedává znát, jak je jejím zvykem. Pepova záda sice začínají protestovat, ale stejně leze na štafle. Jitka má v očích obavu a starost, zda se děti včas ohlásily u babičky. Michal se snaží převtělit se v aranžéra a vymyslet výzdobu levého rohu místnosti. Výtečníci se snaží využít chvilky naší bezradnosti, aby se mohli někde zašít a místo práce přetřásat poslední školní drby. Ale i u nich nakonec vítězí pocit zodpovědnosti a makají, až se z nich kouří. O deváté hodině večerní opouštíme výstavu s pocitem, že tomu pořád něco chybí, ale zítra nás čeká premiéra. Sejdeme se ještě zítra dopoledne, něco snad vymyslíme, teď to chce vypnout, případně si ještě přejít text.

P Á T E K

12. 11.

A je to tady! Ráno v sedm nakládáme rekvizity, kostýmy, reflektory a bůhví co ještě do trahanta. Bětka nám potvrzuje shora z výstavní síně, že té výstavě ještě něco chybí. Víme, ale až odpoledne, teď máme jiné starosti. Michal musí ještě na zahrádku pro boty pokryté prachem bitevních polí. Něčím pokryté jsou, ale prachem bitevních polí určitě ne. V půl osmé vpadáme do sokolovny. Jsme tu naštěstí všichni. Stavíme scénu, s vypůjčenými školními křesly. Navštívit scénu. Je půl deváté. Rychle se ustrojit. Je tři čtvrtě na devět, děti jsou tady. Už není vyhnutí. Na scénu... No sem tam to zaskřípe, ale snad se to líbí. Druhé představení je trochu lepší, i když díky naší nervozitě a výpadkům v textu trochu kratší. Máme ale pocit, že to jde líp, alespon reakce publika to napovídá, i naši špehové v hledišti to potvrzují. Jen aby to večer dopadlo alespon takhle.

Tři hodiny odpoledne. Opět na radnici. Po úspěšném dopoledni se dostavuje invence a pár nápadů. Oba Radimové objevují i další poklady. V šest hodin výstava už začíná vypadat jako výstava. Víc už s tím opravdu nenaděláme.

A je to tady! Sedm večer, sokolovna je naštěstí vyhrátá, strojíme se, zpíváme a po divadelnicku "zlomvazujeme". Tréma se stupňuje a vrcholí, když se dozvídáme, kdo všechno je v hledišti - Kučera s chotí z Východočeského divadla v Pardubicích, Honza Merta z Rady Volného sdružení východočeských divadelníků, Zajíček z hradceckého Draku... ježíšmarjá už radši dost. Spoléháme na příbuzné a Zajíčkův jičínský klan v hledišti, že nás v nejhorším podrží. Jinak je hlediště prý úplně plné, děti asi doma vypravovaly.

Osm hodin. Jdem na to. První salvy smíchu. Je to dobré. Honza-Santala se už potřetí přímou překonává. Ten holomek! Na zkouškách nás občas podusil, zřejmě šetřil síly na premiéru. Nestačíme se divit a nejen my. Ti co toho tichého přemýšlivého kluka znají, zírají, kde se to v něm vzalo. Inu divadlo je mocná čarodějka. Ale i ostatní se překonávají. Škoda, že není vidět Jitku, jak kmitá za závesem, aby byla co nejblíže Michalovu uchu, ale i uším nás ostatních. A je tu závěrečná scéna, potlesk, spokojené tváře diváků. Premiéra TRUMPA je za námi.

Vyčerpanou Zuzanu doprovází Honza domů, my končíme s našimi jičínskými přáteli u Slunce, abychom trochu spláchnli prožité napětí a

a nervozitu. Zpíváme, hrajeme na kytary a je nám fajn. Ale pozor, ještě není všem starostem konec. Je teprve pátek, vlastně už pár minut sobota. Končit, zaplatit a na kutě!

S O B O T A

13. 11.

Dopoledne zahlazujeme v sokolovně stopy po divadle, aby se mladí mohli odpoledne věnovat tanečnickým.

V půl třetí do Husova sboru na koncert Zajíčka mladšího a jeho party. Je tam pěkná kosa. S úderem třetí hodiny se s drkotajícím zubem zaposloucháváme do krásně znějícího mnohohlasu Sopotu. Zpívá jim to pěkně. Tak tohle také zaplatpámbu vyšlo. I lidí bylo poměrně dost.

Teď rychle na středisko OB pomocí Zuzaně s věcmi na večerní tombolu a dražbu. Sonet si bohužel musela odeprít, ale máme to naštěstí nahrané.

V šest večer chvátáme do sokolovny. Skončily taneční, máme hodinu a půl na přípravu sálu na divadelní ples. Výtečníci a jejich známí naštěstí přišli, takže stoly a prakticky pro muziku zvládně mladá krev a my se můžeme věnovat organizačním záležitostem. Špatná zpráva! V předprodeji se prodalo jen 41 lístků. No nazdar! Že by zase malá propagace? Ale plakátů bylo dost, jenže se asi mezi těmi všemi reklamami a nabídkami ztrácejí. Nebo rostoucí nezáměm spolupobčanů? Asi obojí. Uzavíráme malý sál a přemísťujeme rezervace stolů.

Kapela už je také na místě. Rodinný klan Josefa Lebdušky z Ronova "COLOR" naštěstí angína ještě nesklátila, zdají se být fit, alespon prozatím. Je osm večer a sál zeje prázdnou. Takže teprve tady budeme hrát přesilovku? No je půl deváté, Lebduškové hrají prázdnému parketu a nadávají v duchu, co to chytli za kšeft. Ale pozor, lidé začíná přibývat, i na parketu se objevují první páry. Dole v baru začínají propadat skepsi a doplňují nealko. Věková hranice návštěvníků se pohybuje v průměru okolo 18-20 let. Marně se rozhlížíme po ekonomicky silných osobnostech. Téměř žádné. Tombola a dražba se zdá být ohrožena. Přesto se pouštíme do prodeje losů a ejhle! Během hodiny je tombola pryč. V jedenáct zkusíme i dražbu. Bezva! Díky části Sonetu, která s námi ještě vydržela, Michalovým zkušenostem s dražbami a hlavně smyslu pro humor a zvýšenému kapesnému městeckých mladých je vydražena i vepřová hlava.

Je tři čtvrtě na dvě ráno. Omladina konečně propouští po čtyřech přidavých sípajících a kašlajících Lebdušky z podia. Pár tanečníků nám ještě pomáhá uvést sokolovnu do původní podoby. Sice jsme nevydělali, ale všichni odcházejí spokojeni. Mladí říkají, že si takhle pěkně ještě nezatancovali. Je to fakt, tolik místa na plesech nikdy nemají, aby mohli zůročit vše, co se v tanečních naučili. Nikdo se neuvedl alkoholem do nepoužitelného stavu, žádné výtržnosti. A my starší včetně kapely jsme se nestačili divit, jak se naši, často zatracovaní mladí, dokáží slušně a pěkně bavit. Hře je nás to u srdce, čert vem výdělek. Odcházíme se trochu prospat, zítra nás čeká ještě vernisáž a otevření výstavy, která nám dala tak zabrat. Zuzano, jak to děláš, že to všechno vydržíš?

N E D Ě L E

14. - 17.

A je tu odpoledne na staré radnici. Všichni už vypadáme, že meleme z posledního, Zuzka nejvíce, ale to co následuje nás opět probouzí k životu. Musíme několikrát zavřít a otevřít oči, abychom uvěřili, že ty muzikálové a operetní trháky nezpívá za doprovodu Markéty Štěpánové Pavla Brinková, ale ta drobná, nenápadná a o to víc obdivuhodná Alena Tichá, kterou ještě před pár lety pod jménem Zudorová jsme učili ve škole a která s námi spáchala také lecjakou divadelní ochotničinu.

Výstava je otevřena. Oslavy jsou za námi. Opět na nás začíná doléhat únava z prošlých dnů oslav i příprav na ně, ale odcházejme s pocitem uspokojení. Chtělo by to teď pár dnů dovolené, ale bohužel život jde dál.

Díky všem, kteří pomohli - divadelníci, kamarádi, sponzoři, diváci, a hlavně díky Tobě, nezníitelná Zuzano Nasková, na jejímž hřbetě ležela největší tíže a zodpovědnost.

Stálo to za to!!!

HEŘMAN

TÝNIŠŤSKÝ
DIVADELNÍ PODZIM

(kompilace z programu, Hradeckých novin a dopisu Evy Drábkové)

Byl letos už 26. Začínal tehdy 19. října 1968 dramatisací Raisova Výměnkáře v provedení divadelního souboru Kalandra při TJ Sokol Cistá u Horek.

Tentokrát byly k vidění následující inscenace a soubory (o některých píšeme nebo jsme už psali v rubrice viděli jsme):

- Úpice - POPRASK NA LAGUNE (13.11.)
- Třebachovice - TĚŽKÁ BARBORA (20.11.)
- Týniště n.O. - ÚNOS SABINEK (27.11.)
- pro děti: DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ (Vamberk)

ČESKÝ ROK (Chrudim)
POHÁDKY Z KRAKONOŠOVY ZAHŘÁDKY
(Ostrava)

Po každém představení se konala zábava s živou hudbou (vyznamenala se Úpice, která prý odjížděla až okolo třetí hodiny ráno!). Ve vestibulu divadla byla nainstalována prodejní výstava obrazů V. Macků a plastik M. Matouška. Sponzorem festivalu je již druhým rokem EUROPARTNER.

LOUTKÁŘSKÝ
VÍKEND
V CHRUDIMI

Konal se 27. a 28. listopadu. Proč? V měsíčním programu Chrudimské besedy pořadatelé píší: "Tradiční Loutkářská Chrudim se odehrává v trochu nešťastném čase, kdy se děti rozjíždějí na prázdniny a přijdou tak o své milované čerty, princezny a vodníky. O Loutkářském víkendu si tedy všechno vynahradí. A vy, milí rodičové - proč se nestat alespon na chvíli zase dětmi a spolu se svými ratolestmi nezatleskat chytrému Kašpárkovi?"

A co, mohli rodiče s dětmi vidět? Představení LÁRK IČÍČOK modříšických ČMUKARŮ, TRI PRÁŠKA pražského KOVÁČKU, představení JAK KAS-PÁREK DOBEHL CERTA a JAKO V PERNÍKOVÉ CHALUPĚ chrudimského AHOJE, MISU NEZBEDU loutkářského souboru RADOST z Pardubic a inscenaci ... ALE KDYŽ ONA JE ZAKLETÁ Soukromého loutkového divadla POLÍ z Hradce Králové. Pro dospělé diváky pak zahráli ČMUKARI LÉCBU NEKLIDEM.

Divadelní soubor VRCHLICKÝ z Jaroměře uvedl v polovině listopadu inscenaci hry Španělského dramatika Alejandro Casony STROMY UMÍRAJÍ VSTOJE. Režisér Zdeněk Hovorka říká, že v tomto krásném příběhu, v němž se prolíná pravda s fantazií, by měli diváci přijmout alespon ten drobět štěstí, který ze hry vyzařuje. Jak se to všechno povedlo, jsme v Hradeckých novinách, odkud čerpáme tuto informaci (4.11.93) dále nevyčetli.

Svitavský MaK se se svou předchozí inscenací drobností Daniely Fischerové nazvanou JAK DAL...? zúčastnil 13.11. festivalu Čechova Olomouc, dále hraje i DUHOVÉ POHÁDKY, pro MŠ i ZŠ. V prosinci prvně naplánovala děvčata představení pro rodiče s dětmi spojené s pudinkovými hody, v nichž by chtěla pravidelně jednou měsíčně pokračovat. Věříme, že se dozvíme, jak se to všechno líbilo!

Z Vysokého Mýta jsme se dozvěděli, že v prosinci konali setkání bývalých i současných členů souboru MALÁ SCÉNA spojené s premiérou TĚŽKÉ BARBORY. Dětský soubor, o který se před rokem rozšířili, uvedl v listopadu pohádky od K.M.Walló PRINCEZNA SE ZLATOU HVEZDOU NA ČELE. V době, kdy vycházíme, by měl chystat a konat premiéru soubor paní Jaroslavy Mohejlové. Inscenace se jmenuje MODRÝ SLON a je volným zpracováním předlohy B.A.Hrušky. K tomu píší, že je to "hra umístitelná do kterékoli doby se slovní a situační komikou, vhodnou pro kterýkoliv amatérský soubor i s nižší hereckou zralostí."

Od Jany Voříškové ze ZŠ Miletín jsme se dozvěděli, že připravují Erbenovu baladu VODNÍK, premiéru měli mít 26.11. - věříme, že se povedla!

Nejmladší garnitura havlíčkobrodského ADIVADLA zase nastudovala KOLÁČ, což je koláž z knížky Emanuela Frynty. Prý je tam spousta nápadů a vlastní muziky. Premiéra byla koncem listopadu.

Dostali jsme plakát: Kočovní divadelní společnost LAYARD and APLIM uvádí: HRA O GIL-GAMESOVI. Tragikomická přehovra ze života starých Sumerů a Babylonanů. Napsal P. Erbes. Režie P. Erbes.

Začala jsem pátrat a dopátrala se, že jde o mládežnické divadlo z Poličky a že dokonce poslali na IMPULS videozáznam celé inscenace. Je to prý recese, ale má myšlenku. Psáno ve verších, s písničkami... Těším se, že je uvidím.

V Hradeckých novinách dne 8.12.93 vyšel pod značkou ar následující článek:

"Jsou divadelní hry, které se dají zkažit snad jediné nudným rutinérstvím nebo pseudomoderními manýrami. Jednou z takových her jsou bezpochyby DALSKABÁT, HRÍŠNÁ VES... Jana Drdy. Nazíráno dnešními očima, vystopovali bychom v ní možná místa poplatná době vzniku v padesátých letech, jenže tím se mladý kolektiv herců netrápil. Novopečený režisér Petr Pochop v Jilemnici se důsledně ztotožnil s textem. Divákům ani nevadilo, že v posledních dvou letech se na jilemnickém ochotnickém jevišti objevili čerti už potřetí. Koneckonců - letos to byl dárek ochotníků k Mikuláši. Diváci rádi pominuli nedotaženost několika scén (výslech Matesa v pekle, farářovo telegrafování do pekla...) a naopak aplaudovali scénám zdařilejším. Líbil se Dušan Lipský jako Trepi-fajski-Mates. Magda Jarošová se bez větších problémů dokázala vyrovnat s rolí zralé čtyřicátnice Plajznerky. Blyškli se i svým zpěváckým mezivýstupem, stejně jako její protihráč Tibor Hájek v roli čertovského faráře. Příjemně překvapili i mladí - začínající: Petr Pochop ml. a obzvláště Martina Lipská v roli Mančinky. Vynikající scéna Josefa Jareše by si zasloužovala podrobnější hodnocení. Závěrem konstatujeme, že jilemničtí ochotníci neorganizují (zatím) žádná setkání a přehlíd-ky, nevedou obřadný spolkový život, ale hra-jí."

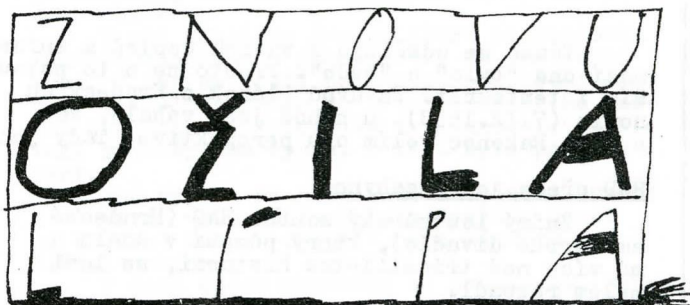
Taktéž v Hradeckých novinách, leč 15.1. 1994, jsme se mohli dočíst o divadle v Novém Bydžově. Přesněji o klucích a holčkách z 8.A Základní školy v Karlově ulici, kteří se rozhodli hrát divadlo pro mladší kamarády. Mimo jiné Karel Bodešínský napsal: "Práce se rozjela ihned. Jedni napsali scénář, a když jsem viděl napsaných osm obrazů, vlastně původně devět, nevěřil jsem, že to lze za dva měsíce zvládnout. Ale nadšení pro věc a vymýšlení kostýmů a dotváření scény bylo obdivuhodné. A tak po hodinách zkoušek, hledání hudby, shánění rekvizit a malování kulis byla v Divadelním klubu premiéra." Tak se zrodila POPELKA.

Dál pak autor článku píše, že "... to hlavní bude asi to, že se kolektiv mladých lidí dal dohromady a pracoval pro dobrou věc. Herci se naučili kázní a nakonec i odpovědnosti k partě, obětavosti a odvaze vystoupit před spoustou lidí. Poznali krásný pocit pracovat a udělat něco pro mladší, poznali, jak je hezké dávat."

S tím nelze než souhlasit.

Chrudimský AHOJ rovněž hraje pro nejmenší děti: 21.11.93 měla premiéru inscenace JAKO V PERMÍ-KOVÉ CHALOUPCE Jaroslava Filipiho, 27.11.93 pak JAK KASPARÉK DOBĚHL ČERTA Libora Štumpfa.

Ozvala se i paní Jaroslava Tomašáková ze Žacléře s tím, že žacléřský loutkářský soubor PERMONIK existuje. Píše: "Přežili jsme hlavně díky odborové organizaci (bývalého a teď už zrušeného dolu J. Sverma), které zdejší kulturní dům patří a jsme dále pod jejich ochranou, za což jim patří veliký dík. Bez jejich finanční pomoci bychom vůbec nemohli existovat." To je jistě potěšitelné. A my se můžeme těšit na pohádku O POPELCE, s níž by se chtěl soubor účastnit regionální přehlídky.

Snad žádná Jiráskova hra nemá v Hronově takovou tradici jako právě LUCERNA. Její první premiéra byla u nás v Hronově již rok po premiéře v Národním divadle, a to v roce 1906.

9. října 1993 v 19.30 hodin znovu ožila lipa v Jiráskově divadle. Tentokrát mimořádně výtvárně krásná (ak.mal. Ivan Krejčí) a skutečně stojí za to ji vidět.

Jak se zdá, duch mistra Aloise Jiráska zasáhl celý náhodský okres. Ke konci ledna máme za sebou již deset představení pro školy + tři večerní. A stalo se nevidané, neslýchané. Děti a mládež všech věkových kategorií jezdí za Lucernou do Jiráskova divadla nejen vlakem, autobusem, ale zdá se, že i stopem ze všech koutů našeho regionu. A tak, když vydrží tento nápor herci, budeme hrát dál.

Chtěla bych využít této příležitosti k osobnímu poděkování všem těm přátelům, spolkům, souborům a organizacím, kteří přispěli na konto Nadace Jiráskova divadla a tím nám pomohli uskutečnit rekonstrukci jeviště. Díky tomu se opona Jiráskova divadla opět otevřela a tradice amatérského divadla v Hronově je zachována.

Ivana Richterová

P.S. Na konto ČS a.s. č.ú. 99950-558/0800 Nadace Jiráskova divadla se sešlo od dárců 409.072 Kč. Nadace JD svoji činnost nepřerušuje a shromažďuje nadále prostředky k udržování kulturní památky. Děkujeme za případnou pomoc.

(Pokud není uvedeno jinak, příspěvky v této rubrice vyčetla, vypsala, vyšmírovala a komentovala ex)

Vím, že ani loutkáři nezahálají - jaroměřští BODI měli premiéru inscenace JAK SE ČERTI ZEMILI - text Jiřího Závady v úpravě a režii Jany Dvořákové je určen dětem od tří let.

PRKNA BUDOU PRAŠTĚT

ŠKOLA HROU

STAVBA MOSTU

K DĚTSKÉ DUŠI

Těžko se odděluje z vašich dopisů a informací ono "bylo" a "bude". Přesto se o to pokouším i tentokrát. Na úvod článek z Hradeckých novin (7.12.1993), u něhož jsem váhala, kam s ním. Nakonec volím onu perspektivu. Tady je:

HAD přece jen nezahyne

Známy loutkářský soubor HAD (Hradecké amatérské divadlo), který působí v Adalu a má více než třicetiletou historii, se loni málem rozpadl.

Z patnáctičlenné skupiny zůstali jen čtyři nadšenci, ale právě ti všemožně a úspěšně usilují, aby divadélko nezaniklo. HAD hraje dál a takřka vstává z mrtvých. Převážně malým divákům, ale i dospělým, hraje svá autorská představení, jejímiž tvůrci jsou zejména vedoucí souboru Dobroslav Illich a Vladislav Baier.

Právě uplynulou sobotu se HAD v Adalu představil svou hrou JAK SI KAŠPÁREK POSTAVIL DOMEČEK. Na leden připravuje své další dílo CERT A SVEC a připravují také nový repertoár - TRI ZLATÉ VLASY DĚDA VŠEVĚDA a CAROSTRELEC.

(jk)

Telegraficky:

- Chrudimský divadelní soubor Jana Nepomuka Stěpánka studuje divadelní představení k oslavám šedesátí let divadla Karla Pípišcha v únoru
- Kočovní divadelní společnost LAYARD and APLIM z Poličky zaslala na IMPULS proza-tímní text své hry o Odysseovi
- Yvonna Krásková s mládím havlíčkobrodského ADIVADLA zkouší (po již uvedeném KOLÁČI) další titul. S těmi "rozumnějšími" (prý?) zkouší jednu věc Mirek Lhotka a jednu Lída Honzová. Blíže o tom prý, až se bude blížit premiéra
- MaK Svitavy pracuje na Hurníkových MUZI-KANTSKÝCH POHÁDKÁCH. Na jaře chtějí děvčata pozvat Danielu Fischerovou a s ní po zhlédnutí jejích pohádek JAK DÁL... udělat besedu pro děti z 1.-5. třídy ZŠ. O úmyslu pravidelně opakovat pudinkové hody byla řeč už jinde.

(zpracovala ex)

(Průběžná zpráva z kurzu dramatické výchovy.)

V prvním říjnovém víkendu byl v Ústí nad Orlicí zahájen roční vzdělávací cyklus DRAMATICKÁ VÝCHOVA V ZÁKLADNÍ ŠKOLE.

Původně přišlo asi 60 přihlášek, přijímacího řízení (seznámení) se zúčastnilo na 50 zájemců. I z toho důvodu byla nakonec otevřena další třída v Hradci Králové, kterou organizuje Dům dětí a vede Dr. Pavel Vacek.

Do Ústí nad Orlicí jezdí 27 pedagogů. Převážně jsou to učitelky ZŠ, ale i z mateřských a jedna dokonce ze střední školy. Kromě lidíček z našeho východočeského regionu dojíždějí děvčata až z Krnova, Třebíče, Brna, Olomouce, Přerova, Zábřehu... V kurzu je i jeden muž. Z Hradce Králové.

Do dneška, tj. 18. ledna 1994, absolvovali 5 víkendů v Ústí nad Orlicí (s velmi dobrou docházkou - průměrná absence 2). Vždy za účasti třídní učitelky Niny Martínkové, která svou úlohu bere velmi zodpovědně. Při posledním setkání svolala třídnickou hodinu a všem žákům rozdala žákovské knížky...

Vedle třídní učitelky se frekvenci již sešli s těmito lektory: Jarošem Provazníkem (ARTAMA, Praha), Dr. Vlastou Gregorovou (Reditelka MŠ Praha), Evou Polzerovou (Ostravská universita), Josefem Pickem (Konzervatoř Pardubice), Janou Křenkovou (ZUC Žďár nad Sázavou), Dr. Pavlem Vackem (ped. fakulta Hradec Král.), Radkou Svobodovou (Praha) a Olinkou Strnadovou (ZUS Žamberk).

Učební plán je plněn na 100%. Volné sobotní večery jsou věnovány poznávání hostitelského města a diskusím. Frekvenci kurzu již vyzkoušeli služby:

- 1) Pizza baru
- 2) restaurace "Na louži"
- 3) kavárny FOOS (večeře se nemohli dočkat)
- 4) K klubu
- 5) hospody "Na Mendriku".

O výsledku závěrečných zkoušek vás budeme informovat příště.

A nyní několik postřehů a komentářů z pera účastníků:

...Po prvním pololetí můžeme velice kladně hodnotit průběh všech dosavadních setkání. Utvrdili jsme se, že myšlenka J. A. Komenského "škola hrou" je stále živá. Aplikace tvořivé dramatiky ve výchovném procesu umožňuje jiný náhled a práci s dětmi.

...Čím více poznávám metodiku dramatické výchovy, tím víc jsem nadšená a zároveň si uvědomuji, kolik toho nevím. A je to tak senzač-

ní, bezvadná pro mne samotnou. Jsem obohacena, pak to můžu předávat dál. Jen tak dál.

...Přála bych všem učitelkám, aby měly alespoň jednou možnost obohatit své prožitky tak, jak se to v tomto semináři umožnilo a podařilo nám.

...Víkendová "shledání" v Ústí - to je postupná stavba mostu, jehož prostřednictvím se přibližujeme k dětské duši, k člověku i k sobě samotnému.

Nada Gregarová

DĚTSKÁ SCÉNA V ÚSTÍ N/ ORLÍCÍ

Letos poprvé se na společné přehlídce sejdou dětské divadelní a loutkářské soubory s recitátory a recitačními kolektivy. Původně se jednalo o dvě přehlídky spojené městy Mělník a Prachatice. Kdysi "mělnická" národní přehlídka dětských recitátorů a recitačních kolektivů se do Ústí nad Orlicí přestěhovala již před dvěma lety. Potřeba umožnit vzájemné setkání všech dětských slovesných aktivit přivede letos do Ústí nad Orlicí i dětské divadelní a loutkářské soubory.

Poloha místa, hrací prostory i kapacity ubytování a stravování konání takové přehlídky umožňují. Vzácně se shodli pražští pořadatelé této přehlídky, že spojení iniciativ Ministerstva kultury ČR a Ministerstva školství ČR (včetně jejich finančních prostředků) založí novou potřebnou kvalitu.

Celostátní přehlídka **DĚTSKÁ SCÉNA** se v Ústí nad Orlicí uskuteční ve dnech 17. - 26. června 1994.

Během těchto deseti přehlídkových dnů proběhne i osm odborných seminářů III. Národní dílny tvořivé dramatiky, jichž se zúčastní i zahraniční lektori.

Soubory ze zahraničí jsou pozvány i do doplňkového programu, v němž také vystoupí Divadlo DRÁK Hradec Králové, svitavské "C" (snad) a další profesionální i amatérské soubory, které mají co do činění s dětmi.

Všechny vás do Ústí nad Orlicí zveme - informace: Nada Gregarová, SKS, Dělnická 219, 562 01 Ústí n. Orlicí, tel. 0465/3521.

Nada Gregarová

POZNÁMKA

pro všechny, kdo čtou pouze tuto rubriku: Učinte pro tentokrát výjimku a nahlédněte i do rubriky Nestoři a kandrdasové! Pišeme tam o Josefu Mlejnkovi i jeho námětech a pracích v oblasti dětské tvořivé hry.

NESTOŘI & KANDRDASOVÉ

JOSEF MLEJNEK

jeden z nových čestných členů VSVD. Učitel na ZŠ a ZUŠ, nyní v penzi, ale stále činný v ZUC ve Vysokém Mýtě. Významná osobnost v dětském divadle a v tvořivé dramatice.

Jestliže se podívám na předložené a shrnuté výsledky činnosti snažení Pepy Mlejníka, pak vidím s jak malou částí jsem se setkal osobně. O jeho inscenacích s dětmi jsem slyšel nadšeně vyprávět již dříve, nežli jsem uviděl pro mne první představení. Byla to dramatizace Čerta s houslemi ve Vysokém Mýtě, v roce 1979. A od té doby se mě každé takové setkávání skrze divadlo vnitřně dotýkalo, jak mi dávalo nahlédnout do Pepovy duše. A při tom jsme se sblížovali i osobně a naše přátelství trvá dodnes a já si toho velice považuji. Čert s houslemi na mne zapůsobil velice silně. Divadelním zobrazením, metaforami, hudebností, rytmem, hravostí, spontánností, obsahem i přirozenou aktivitou dětí. (Sv. Petr a nebe a Jozífeček s houslemi a Čert a andělíček můj strážníček a pan učitel Rádl aj.) Byl jsem tehdy velice dojat, neboť jsem netušil, že se s dětmi dá realizovat tak silná podívaná. (Možná, že i toto představení způsobilo, že na podzim téhož roku jsem začal pracovat s dětmi a o celou oblast jsem se začal hlouběji zajímat.) - Jestliže toto představení hrál poměrně velký počet dětí různého věku, pak Král Lávr na mne působil jinou svou kvalitou. Vtipem a nápady v provedení starších dětí. A Zlý drak Mračoun? To bylo divadlo dospělých pro děti. A tady jsem obdivoval Pepův (jako autora i režiséra) současný a správný pohled a přístup svěže divadelní. Pro něj byl dětský divák partnerem a ne objektem hloupého poučování, či hereckého podbízení a tajtrlíkování. - Setkávání mi dala nahlédnout i do jeho dětské divadelní kuchyně. Viděl jsem několik ukázek z jeho výuky dětí v dramatu. Zaujala mne laskavost Pepova jednání s dětmi a ušlechtilost jejich vztahů. A úroveň používaných literárních textů. A málo slov, jen co bylo právě nutné říci. A hodné práce. Čili děti se dostávaly k dovednostem přes jednání, samostatnost a stálou činnost. Žádné mentorování a přisnost, ale úroveň vztahů. A důslednost, dovést věc až na samý konec možnosti. A ve výsledku lehce a hravě. Stejný vklad a úroveň měly i drobné, řekl bych účelové výstupy dětí. Viděl jsem výstup určený pro vítání občánků. Tři děvčátka. Lidová poesie.

Čistota, něha a citlivost. Opět zážitek. Žádná polovičatost. Kvalita dovedená dovedeností dětí na maximum.

Chtěl bych tu jen zkrátka zmínit jednu historiku. Dělal jsem s dětmi svoje první představení. Byla to Hrubínova Velká pohádka o Řepě. Začátek, který jsem k tomu vymyslel nám stále nešel, neboť nebyl dobrý. Děti v něm byly nepřírozené a bylo to k ničemu. Předvedli jsme to v tomto stavu i krajské porotě, která nás navštívila, právě Pepovi Mlejnkovi a Janě Albrechtové. Po představení jsme se samozřejmě dostali k tomu našemu zápatku. Pepa vstal, šel ke skupince dětí, chvíli s nimi rozmlouval. O čem to nevím. Děti na něm doslova visely očima. Představení potom znovu přehrály a ono to bylo úplně "vono", řečeno slovy fotografa Sudka. Ono se tomu říká "šamanství". Bylo to jako v Krysařovi, kdy děti běží jako očiřávaní za jeho píšťalkou.

Vlastně píšou stále o Pepově práci a jakoby málo o něm. Ale copak nemluví za člověka právě výsledky jeho práce a její kvalita a úroveň? Není právě ona a zvláště v divadle a v práci s dětmi odrazem naší duše, našeho usilování?

Celé toto povídání si nekladlo za cíl obsáhnout všechno co Pepa vytvořil, ale chtělo jen připomenout některé výsledky jeho životní činnosti a upozornit na jeho tvořivou, průkopnickou činnost, do které se vždy pouštěl cestami neprobádanými, pramenícími vždy z hlubokého a citlivého vztahu k dětem. Věřím, že při své svědectví, ještě řadě dětí nabídne osvěžení z poháru dětské tvořivé hry a na stránkách časopisů bude mít stále co říci.

A tak ho skrze tento článek srdečně zdravím.

Honza Merta

Tucet námětů k dětské tvořivé hře

Ohlédnutí za dramatickými texty Josefa Mlejnků.

PRVNÍ ZKOUŠKA - vysokomýtský soubor uvedl hru na VII. Šrámkově Písku - text přeložen do slovenštiny - hra otištěna jako příloha Ochotnického divadla 8/1962 s návrhy scény Karla Šálka - v Bratislavě vyšla v Malém repertoáru 3/1965

POŠKOLÁCKÝ KABARET - pásmo scének s hudbou skladatele Lubora Barty z roku 1963 - text lektoroval Pavel Božek - některé výstupy z kabaretu uvedeny při pozdějším zájezdu vysokomýtského souboru do Jugoslávie

JARNÍ DEN - hra o patnáctiletých a jejich rodičích - do slovenštiny přeložil vedoucí redaktor Javiska Martin Jančuška - hru vysílal bratislavský rozhlas s Juliem Pantičkem v roli otce

CESTA KOLEM SVĚTA ZA 77 DNÍ - dramatická féerie na motivy J. Verna - hudba Bohuslav Vitek, texty písní Václav Nekvind, oba spolupracovali s autorem i při některých pozdějších hrách - inscenace vysokomýtského souboru uvedena na Celoslovenské přehlídce v Trnavě 1971 - téhož roku oceněna na Jiráskově Hronově

ZLATÁ BRÁNA - v roce 1972 hra inscenována autorovým souborem - v textu jsou označeny úseky improvizací - autor využil poznatků, které získal na semináři divadla mládeže v Anglii a účasti na vyučování dramatu v londýnské secondary school v roce 1968 - na I. kaplickém divadelním létě v roce 1974 uvedly Zlatou bránu dva soubory: Klobouček z Klimkovic a soubor základní školy z Velešína

MALÝ HÉRAKLES - překlad a úprava hry leningradského židovského autora Lifšice, který v býv. Sovětském svazu publikoval pod pseudonymem A. Losev (!) - soubor Vysoké Mýto hru uvedl v roce 1973 na Celoslovenské přehlídce v Trnavě a téhož roku s ní hostoval v divádelku Albatros v Praze

VANDR DO SVĚTA - hra na motivy Komenského Labirintu světa - uvedena na XVII. Uherskobrodských dnech J. A. Komenského 1974

HADROVÍ PANÁČEK - uveden autorovým souborem v roce 1975 na II. kaplickém divadelním létě a téhož roku na festivalu v Lambrechtu - nezapomenutelným zážitkem pro vysokomýtský soubor byla okolnost, že cesty do Rakouska se zúčastnil spisovatel a herec Ivan Vyskočil

LÉTAJÍCÍ TŘÍDA - v roce 1976 hra uvedena souborem Vysoké Mýto na Kaplickém divadelním létě - o dva roky později předvedl inscenaci na V. KDL soubor Paprsek z Volar

ČERT S HOUSLEMI - dramatizace muzikantských pohádek Ilji Hurníka - vysokomýtský soubor ji zahrál v roce 1979 na přehlídce v Dobrušce, po představení beseda s Iljou Hurníkem - inscenace zařazena do programu Kaplického divadelního léta 1979 - vysokomýtský soubor s ní hostoval na Mezinárodním festivalu mládeže v rakouském Lambrechtu v roce 1980

KRÁL LÁVRA - dramatická úprava satirické básně Karla Havlíčka Borovského - autorův soubor vybrán s touto inscenací na Kaplické divadelní léto 1982 - téhož roku dramatizace vyšla ve sborníku Evy Machkové Od třinácti do šestnácti v DILIA

O ZLÉM DRAKU MRAČOUNOVI - text určen tento-
krát zkušenějším interpretům hrajícím
pro menší děti - inscenace vysokomýtských
ochotníků oceněna na VII. národní pře-
hlídce amatérského divadla pro děti a
mládež v Ostravě-Porubě v roce 1983

Při probírce spadly pod stůl některé texty
zatižené dobovými realitami (Výprava za hrá-
dou, Červená záplata), překlady literárně
méně hodnotných textů (Sombrero, Druhý duben)
a hry s velkým podílem dětské spolupráce
(Hra na robinzony, Od prvňáčky k devítkám).

Tento obsáhlý přehled her Josefa Mlej-
nka, je třeba doplnit o publikace z jeho čin-
nosti literární, ve které se po léta zabývá
teorií i praxí dětské tvořivé hry.

- Od roku 1965 až do 1989 je členem redakce
MLADÉ SCÉNY, ve které publikoval velké množ-
ství článků teoretických, praktických návr-
hů a dramatizací z oblasti dětského divadla.

- V roce 1969 vychází jeho ROZČÍTADLA v kni-
hovničce Divadelní výchovy redigované Evou
Machkovou, a tamtéž v r. 1971 DĚTI, HRY A DI-
VADLO A PEDAGOGICKÉ ČTENÍ.

- Knička DĚTSKÁ TVOŘIVÁ HRA vychází v roce
1981 (vydalo KKS v Hradci Králové). V ní autor
shrnuje svoje dosavadní poznatky ve třech
základních oddílech: I. Tvořivá hra - zobec-
něné teoretické poznatky, II. Náměty k tvoři-
vé hře - drobné motivační úkoly pro tvořivou
hru dětí, dělené podle věku a účelu, k získá-
vání dovedností, III. Scénky - řada scének
uspořádaných podle věku dětí, vybízí přímo
k práci s dětmi na představení.

- V této době se také zajímá o možnosti vy-
užití dramatické hry u dětí předškolního vě-
ku a vydává část svých zkušeností, jako ná-
měty pro tvořivou hru, v mateřské školce, pod
názvem DOVÁDÍVÁ ŠKOLÍČKA.

- V roce 1986 vychází jeho knížka DĚTI V DI-
VADLE (vydalo UKVČ), kde v širokém záběru
průzkumu si všímá působení divadla jako jed-
noho z prostředků estetického vlivu na děti.
A zabírá se i jinými otázkami souvisejícími
s poznáváním smyslu divadla pro ně.

- V současné době publikuje v AMATÉRSKÉ SCÉNĚ,
kde obrací svoji pozornost ke kořenům osvi-
cené práce v divadle pro mládež - ve statích
ODKAZ VAMÁTKOVA DĚČKA.

Rozsah a význam jeho práce zdaleka pře-
sáhl rámec našeho regionu a řada jeho prací
je stále živá a doporučeníhodná k praktické-
mu využívání dodnes. Ale co je na tom všem
nejpozoruhodnější a hodné následování je je-
ho průkopnická činnost, jeho hledání a ne-
pokoj, který ho vede stále k novému poznání,
jeho neutuchající aktivita.

J.M.

JOSEF
TEJKLHORSKÝ VŮDCE,
DIVADELNÍK
S VŮDCE
A ŽIVOTNÍ
OHŇOSTROUŽCE

motto: Mýlil se filozof onen žka: Čtveřl jsou
živlové - země, voda, vzduch, ohen.
Ve skutečnosti je živlů pět: země, vo-
da, vzduch, ohen a Pepa Tejkl...

Už dlouho jsem se na psaní čehokoliv netě-
šil tak, jako když mě Honza Merta vyzval, a-
bych stvořil něco málo vět o fenoménu zvaném
Josef Tejkl. A už dlouho mi nic nešlo tak mi-
zerně. Všechno vypadalo na tom papíru ploché,
šedivé a nevýrazné. Prostě - o Pepíkovi se líp
kecá než píše. Rezignoval jsem tedy nakonec
na zevrubnou hodnotící studii a doufám, že
přijmete alespon několik nesouvislých poznámek
a výkřiků. Co vám také jiného zbývá, že.

Řekl bych, že na málokoho se titul této
rubriky - Nestoři a kandrasové - hodí tak,
jako na Pepu. Kdyby mi to místo a pamět dovo-
lily a uvedl jsem tu seznam titulů, které Pe-
pa napsal, dramatizoval, režíroval a které
prozářil svým rafinovaně inžitně sošným he-
rectvím, zvolali byste: Hle, Nestor! Kolik ten
už toho má za sebou! A kdo vidí, jak Pepa zno-
vu a znovu "zaplá svatým nadšením" a vrhá se
po hlavě i jiných orgánech do nového dobro-
družství, zkouší zase něco zcela jiného a se
zbrusu novým ansámblem (vydupáním pro tuto
příležitost ze země), jak se vrhá do boje
s úsměvem a heslem: Ať jsem bit, jen když se
peru! - ten dodá: Hle, věčný Kandras! Kolik
ten toho má ještě před sebou! Prostě - boj a
jednota protikladů, tot náš Pepa. V jeho po-
studentském životě výrazně vystupují do popře-
dí tři etapy: Lužská, Novohrádecká, Králověhra-
decká (zatím!). Někdy během Novohrádecké se
začal nesmazatelně zapisovat (v jeho případě
spíše vrývat) do východočeského divadelnictví.
Na lidové konzervatoři jsme ho nazývali Pan
řídící z Orlických hor a vrtěli hlavou nad tou
zvláštní kombinací zapadlého vlastence, diva-
delního poděsa, turistického fanatika, razant-
ního malíře, občasného přítele silnějších ná-
pojů a stálého přítele slabšího pohlaví. Le-
gendárními se staly jeho inscenace, konstruk-
tivní i destruktivní vystoupení na seminářích,
zájezdy do rumunských hor et caetera, et cae-
tera... leč celé toto bohatýrské období bylo
jen jakýmsi preludiem, ukázkou toho, co bude,
až se do toho dá doopravdy.

Rozhodující bitvu nastoupil Pepa někdy
v polovině osmdesátých let, kdy se objevil
v Hradci Králové, aby v lidové škole umění vy-
dupal ze země literárně dramatický obor.
Vydupal. S dvanácti-třináctiletými dorostenci
hrál Vyskočilovu Cestu do Ůbie, se souborem
Obsazeno (složením halb und halb z ochotníků
a turistů - i když turisté možná převažovali)

nás ničil Krylovovým Trumfem. Obor mu bobtnal pod rukama - i šaněl prostory, učil lidi chodit na divadlo do Malšovické besedy, do Trojky; a dál rumunské hory a dál divadlo. Po Trumfovi nasadil vlastní Esa: Cesta z hlíny do hlíny, Pozor chromý pes. A každé další představení potencionální politický průser a trocha víc hněde na zadních částech kalhot a sukni bdičů nad kulturou. A když už to režim s Pepou nemohl vydržet, zhroutil se. A zatímco divadelníci se po listopadu vrhli tu na politiku, tu na podnikání, Pepa se nepřestával vrhat na divadlo a na svůj literární dramatický obor (jako na celek i na jeho jednotlivé subjekty). Přestával být osamělým balvanem, řítícím se po prudkém svahu a stával se lavinou, která s sebou strhávala okolí. Malý osobní příklad: Ještě v květnu 1990 jsem se bláhově smál jeho LSU a pochyboval o její smysluplnosti co do divadla. V září 1990 jsem tam začal taky učit. Chtěl jsem? Nechtěl jsem? Pepa se tak rozhodl. Dneska mu děkuju, kudy chodím.

Od listopadu 1991 se Pepa boxuje o tvář školní scény - divadélka Jesličky. Už ne balvan, už ne lavina, už něco mezi tornádem a zemětřesením. Prolistuj si, milý čtenáři, poslední dva ročníky Hromady a sleduj zprávy z přehlídek a rozbory inscenací. Moc bych se divil, kdyby nejčastěji uváděné jméno nebylo Josef Tejkl. Téměř připomíná Cimrmana: Můžete s ním nesouhlasit, ale to je tak všechno, co proti němu můžete dělat. Rozhodně se vám ho nepodaří znechutit a otrávit. A když se někdy něco nepovede? Oklepe se jak ratlík a valí se dál vpřed jako buldog. Známe málo lidí, o kterých se dá říci s takovým právem jako o Pepovi: co ho nezahubí, to ho posílí. Dokonce si myslím, že kdyby ho náhodou někdy něco opravdu zahubilo, tak ho to taky posílí. To je holt Pepa. V roce 1993 se znovu oženil. Dobře. Když se mu narodil syn, čekali jsme, že se usadí. Teď už víme, co je to moment zklamaného očekávání. Jeho synovi jsem byl za kmotra. Až mi ho poprvé svěří na procházku, vyklopím ho na konci Moravského předměstí na zem a budu sledovat jak se plazí do Novohradeckého kopce. Rovnou čarou, přes výmoly a balvany. Tak poznám, že je po tátovi. Ecce Tejkl!

Pepíku - ať pro tebe není žádný kopec příliš strmý, žádná holka příliš mladá, žádný text příliš nedramatizovatelný, žádná role příliš nezapamatovatelná, žádné pivo příliš studené

Tvůj Honza Dvořák

PEPIK

KDYBY IMPRESIONISTÉ
BYLI DENTISTY

VE SLUŽBÁCH THALIE

JEDNA SMUTNÁ ZPRÁVA

14. ledna 1994, ve věku nedožitých 74 let, opustil navždy ochotnické řady pan JOSEF VYBÍRAL, dlouholetý člen divadelního souboru ADIVADLO Havlíčkův Brod. Jako divadelník začínal v mládí v divadelním souboru Klicpera v Jihlavě. Po přestěhování do Havlíčkova Brodu se ihned zapojil zde. Pod jeho režijním vedením začínala řada současných členů souboru. Moc rád také pracoval se studenty a mladými lidmi, s nimiž připravil řadu inscenací. V poslední době zanechal aktivní činnosti na prknech, byl však stále členem souboru. Mnozí z mimobrodských si jej určitě pamatují z posledních přehlídek DOŠLÍ DEŤE, jako kronikáře souboru. Byl to dobrý přítel a moudrý člověk. A jestli existuje ochotnické nebe, určitě se na nás odtud dívá a drží nám všem palce.

Lída Honzová

T A M, KDE JE MARTA,

Zpíváme vždycky v našem souboru, když má MARTA HERMANOVÁ svátek nebo narozeniny. Letos to budeme zpívat s obzvláštní vervou neboť počátkem února (1.2.) oslaví naše milá Marta své "kulatiny"... Je to ženská do nepohody, kamarád a dobrá herečka. Mnozí si ji určitě dožene pamatují jako Teklu z Gogolovy Ženitby i mnohá dalších rolí havlíčkobrodského ADIVADLA. Letos na jaře slaví své kulatiny ještě dva další členové souboru - všem dobře známý parťák ZDENEK STEJSKAL (březen) a o něco tišší TONDA HERMAN (červen). V září pak slaví tytéž kulatiny SLÁVINA MOTALOVÁ (Agáta z Ženitby). Všem čtyřem přejeme k jejich padesátinám hodně chuti, času a dobrých nervů pro práci v amatérském divadle.

Lída Honzová

T A M JE CELÁ PARTA...

KARLA DORROVÁ

NAROZENÁ 29. 3. 1944

Když jsem při listování kartotékou členů VSVD narazila na jméno Káji Dorrové, cosi mne praštilo do očí: datum narození - je vůbec správné? Ale pak jsem si spočítala, že znám Káju téměř dvacet let, že už jsme spolu leccos zažily i udělaly (viz kdysi Větrníky při přehlídce ve Vysokém nad Jizerou). A to, že mi vlastně připadá pořád stejná, svědčí víc v její prospěch než o mojí ignoranci... Vždycky jsem měla z Káji pocit, že se jakoby tiše vznáší prostorem, stále s úsměvem, vesměs shovívavým: Zatímco nám (mnohým) ve vypjatých situacích vibrují nervy, Kája vše zvládá s přehledem - a v klidu všechno zařídí. A když se náhodou něco nepovede - nejde přece o život! Přeju jí, aby jí ta velkorysost ve správné míře vydržela i do dalších kulatých jubileí.

Alena Exnarová

ZDENA JEZDINSKÁ -ŽÁKOVÁ

11. 6. 1949

Zdena zažila v minulém roce několik závažných změn. Od té poslední - 3.12.1993 - se podepisuje Žáková. A v Doubravici máme teď strach, aby nezměnila i soubor. Přišli bychom totiž o herečku, režisérku, výtvarnici, kostymérku, maskérku, hajzlábu, vedoucí rytmické skupiny, léčitelku lidských duší, kuchařku, prostě Mámu. To je nějakých lidí a to by byla pro soubor velká škoda!

Mámo, přejeme Ti ještě hodně rolí (těch divadelních) a když budeš hodná, necháme tě i režisrovat. Proto zachovej nám přízen, jakož i my ji zachováme Tobě a zbav nás všechny divadelní nečinnosti. Amen.

S.P.

ŘEZÁČOVÍ

JITKA - 24. 3. 1954

JOSEF - 14. 5. 1954

Věřte si tomu nebo ne, Řezáčům bude čtyřicet. Pro ty, kteří nevědí, kdo jsou Řezáčovi, malá nápověda - Jitka a Pepa z Heřmanova Měst-

ce, vymetači a vyhrávači (sami, či se svěřenci) recitačních, dětsko-pásmových i divadelních přehlídek od úrovně místní až po úroveň státní. Z předchozího je tedy zřejmé, kde se lze s nimi setkat:

- v Heřmanáku, kde bydlí - s dětmi v recitačním souboru Heřmanáček, s dorostenci a dorostenci v divadelním souboru Heřman,
- na různých divadelních akcích ve východních Čechách. Zde je nutné podotknout, že oba dva jsou dobrými hráči nejen divadelními, ale i kytarovězpěvavými a tak jsou oba dva ozdobami večerních dýchánek (dříve tzv. rozborových seminářů),
- každoročně v Mělníce na národní přehlídce dětských recitačních souborů - proslychá se, že v nejbližší době mají oba dva obdržet ČMČ (čestné mělnické inventurní číslo).

Protože dost dobře nelze přehlédnout ani jednoho z nich, vězte, že kde spatříte jednoho Řezáče, nedaleko je i druhý. Někteří prý si je už vůbec neumí představit samostatně - a tak vlastně slavíme jenom jedny narozeniny, o to však významnější. Vždyť Řezáčům je osmdesát!!!!

Oba dva - jako pedagogičtí pracovníci - jdou samozřejmě příkladem mladé generaci - co to bylo jiného než názorný příklad, když cestou z havlíčkobrodské přehlídky předváděli na III. peroně kolínského nádraží, jak se správně čistí zuby?

Tak jim popřejme to, co se vždy přejí a nepřejme to, co se nepřejí a přijede jim to poprát - nepoprát poslední pátek a sobotu v březnu na okresní přehlídce do chrudimského okresu - asi do Hlinska. (Jejich oblíbenou květinou je Fernet).

Dohromady dohromady

Šurka Novotná

Michal Dziedzinskyj

HANCE, OLINĚ, JANĚ, MATĚJOVI, PETROVI

K 30 - TÝM NAROZENINÁM

Třicátý rok života!, kolik je v něm samostatnosti a kolik ještě očekávání - taková radost!

V moři něžných koníček a mořských hvězdic a taky divokých bouří a slaných kapek pluje překrásně malebná, hrdě samostatná loď s vlastním kurzem, plachetnice HANKY VOŘÍŠKOVÉ. A hele, blízko je loď štíhlá, pastelová, křehká, vybraného tvaru. Ovšem pozor, s výkonným motorem; pluje na ní OLGA STERNADOVÁ. A co tato modře natřená, s barevnými praporky a převětivou dřevěnou palubou, ta je přece JAKY MANDLOVÉ! V dáli se pohupuje něco obrovského, je to na obzoru, mnoho palub, některé velmi luxusní, doléhá hudba, stěží v mracích - přízračná loď MATEJE SEPRNY. A trochu blíž rozráží vlny parník, co patří PETERU MOHROVI, veze barevného ptáčka. Je to svobodný ptáček, protože zpívá a umí i mluvit.

Milá Hanko Voříšková, gratuluju k narozeninám, které Ti teprve nastanou a všem ostatním majitelům lodí taky, třebaže už je osla-

vili. Ale přece by v tom moři Hanku nenechali samotnou, nerada se plaví sama.

Blanka

To byl tedy povedený rok, ten před třiceti. To je flotila! S kým se to potkala Venuše v konjunkci, nebo co to bylo ... Rád jim z povzdálí mávám. A přeju dobrej vítr. I parníkům...

Karel

P E T R
E D L
N A R O Z E N 27.5.1964

Taky třicátník. Působí skromně. Přesto jej pamatujeme z řady zajímavých loutkářských počinů souborů z Nového Města nad Metují. Jen škoda, že teď se trochu odmlčeli! Ale snad ne napořád. Přejeme všechno dobré - a těšíme se na viděnou nejen mezi diváky přehlídek!

ex

L U B O Š
F R A N Z E
N A R O Z E N 6.6.1964

Nejdříve se mi vybavuje svitavská divadlo pro děti, upřímné a poctivé. Pak Luboš objevující se a postupně vsublímující do řad účastníků nejrůznějších setkání a přehlídek (naposled jsem ho potkala v časných ranních hodinách na Jiráskově Hronově). Víím, že přesídlil do Hradce. Jestli dělá divadlo, nevím. Ale přeju mu za nás všechny, aby se mu všechno dařilo.

ex

PELMEL
(MIŠMAŠ)

Přece jen se tu a tam něco dozvíme! Od Romany Hlubučkové (známe ji z práce s dětmi v Chlumci nad Cidlinou) víím, že jí v červenci k dceři Petrušce přibyl synek Pavlík. Dodatečně gratulujeme!

Přirůstky zaznamenáváme i ve Svitavách. Hance Mohrové (dříve Seřnové) a Petru Mohrovi (dříve Baret S.) se narodil syn Martin, Pavla Svobodová (vzpomínáte na Sen noci svatojánské?) povila syna Štěpána Lustyka. Blanka Seřnová nám sdělila, že děti jsou pěkné, matky šťastné a otcové po několikadenní lihové kůře konečně strážliví. Ke všemu blahopřejeme!

Méně optimistickou zprávu jsme obdrželi od Františka Mikuleho z Zaslavě: divadelní nadšenci zde prý vymřeli a noví se nenarodili, takže divadelní soubor zde už neexistuje. Přitom kulturní klub je vybaven technikou, kterou si pochvalují i profesionálové. Škoda!

Zato nás těší holická půjčovna kostýmů! Poslala nám přehled souborů a inscenací, pro než v lonském roce zapůjčila kostýmy. Napočítali jsme jich celkem 29.

D I V A D E L N Í
B Ā L Y

Víme o dvou. 22. ledna se konal X. jubilejní bal "V říši pohádek" pořádaný Divadelním spolkem KRAKONOS ve Vysokém nad Jizerou. 18. února pak by měli mít svůj bal divadelní ochotníci v Týništi nad Orlicí, kteří navíc týden před plesem chtějí svolat valnou hromadu.

Z T I S K U

Z Hradeckých novin (8.11.93) jsme se dozvěděli, že v Městském divadle Beránek v Láchodě byla slavnostně zavěšena restaurovaná opona od Mikoláše Alše.

V Lidových novinách v příloze Echo byl 23. prosince 1993 otištěn následující článek, který celý přetiskujeme:

O nezapadlých divadelních vlastencích

Víte, kam bych si přál jít o vánocích do divadla? Do žádného z těch nablýskaných sálů, hýřících zlatem a sametem. Chtěl bych být pozítří večer anebo v neděli odpoledne ve Vysočém nad Jizerou. Zasednout v nevelkém hledišti divadelní budovy, která spolu s místním ochotnickým souborem nese pro Krkonoše typický název - Krakonoš. V tomhle malebném městečku se hraje divadlo už přes 200 let. Odjakživa s nadšením, pokorou a láskou. "Divadlu vysoc-kému na mnoho mil rovno nebylo", zaznamenává starý zápis a platí to dodnes.

Letos tu nehrají o narození Páně a o Hvěz-dě betlémské, ač právě tady má svůj původ nej-znamější verze z českých lidových her na toto téma. Jednak dneska už ji dávají i ta "kamen-ná" divadla, která ještě před pár lety s nad-šením o vánocích nasazovala Kremelský orloj, a za druhé k sváteční pohodě se dá přispět ta-ké inteligentní zábavou. A tou komedie NEPIJ-TE VODU Woodyho Allena, která je tentokrát na repertoáru, nesporně je. A tak, až se po-zítří smrkne a okýnka chalup a domků pod Pe-truškovými vrchy se božihodově rozzáří, se-jdou se určitě v příjemně vyhřátém sálku Kra-konoše staří i mladí. Kdo nebude mít co do či-nění na scéně nebo za ní, bude sedět v hle-dišti. Jistě přijdou i Jablonečáci a Roztočtí, ze Sklenářic a ze Stanového a třeba až z Pa-sek. A všichni budou zároveň darujícími i ob-darovanými, jak už to kumšt, pěstovaný z upří-mného srdce, dokáže. Možná, že právě tady, ve Vy-sokém, a v lokalitách jemu podobných, jsou po-desítky, ba dnes už stovky let ukryty nejen životodárné kořínky, ale tady nadějně zelené pupence českého divadla. Byť se nám, Pražákům, někdy zdává, že už vadne a usychá.

vš

DIVADELNÍ TRŽNICE

ADIVADIO Havlíčkův Brod
Emanuel Frynta: KOLÁČ

Koláž z knížky Písničky bez muziky pro dě-ti i dospělé. Režie Yvonna Kršková. Délka před-stavení 45 minut. Finanční podmínky: 500,- Kč, uhrazení dopravy a "buřta".
Kontaktní adresa: Lída Honzová, Kulturní dům Ostrov, Ostrov 28, 580 01 Havlíčkův Brod, tel. 0451/249 98, 210 88-9, fax (zázn. 0451) 249 98

Divadelní soubor JIRÁSEK Týniště nad Orlicí
F. a P. ze Schöthanů: UNOS SABINEK

Úsměvná hudební fraška o dvou dílech.
9 hrajících + 4 lidi hudba Koplaho. Možnost hostování do června, července 94.
Kontakt: tel. 0444/7693 - p. Bohatý
0444/7540 - p. Drábková

IMPULS

sděluje, že je k dispozici jeho knihovna diva-delních her, a to na tradiční adrese: Středisko

amatérské kultury IMPULS, Okružní 1130, 500 03
Hradec Králové - tel. 049/42769, 46560

Holická půjčovna kostýmů

Po mnoha letech provizorií je nyní holická půjčovna kostýmů "pod jednou střechou". Všem ochotnickým divadelním souborům půjčuje kostý-my na dobu jednoho měsíce za výhodných finanč-ních podmínek. Uspokojí zájemce i o karnevalo-vé a masopustní kostýmy, kroje na kácení májí, pohádkové lesy, vinobraní a různé slavnostní příležitosti včetně Mikulášů a čertů.

Tuto dnes ojedinělou službu najdete v Ho-licích v Pardubické ulici čp. 167 (bývalé pra-coviště n.p. TOS) asi 100 metrů od restaurace Na špici. Provozní doba je každé pondělí a čtvrtek od 8 do 12 a od 13 do 17 hodin. V ty-to dny můžete volat i telefonicky na číslo 0456/2249. Písemné objednávky posílejte na do-savadní adresu, t.j. Kulturní dům, 534 11 Ho-lice.

Muzeum loutkářských kultur v Chrudimi

konečně přestěhovalo svoji knihovnu do vyhovu-jících prostor a zpřístupnilo ji odborné i laické veřejnosti. Rozsah knihovny je více než 11.000 svazků - studijní literatury, lout-kových her i odborných časopisů. Publikace půjčuje většinou prezenčně, duplikáty i mimo budovu. Provozní doba je pondělí až čtvrtek 9 - 14 hodin, o letních prázdninách podle do-hody. Sídlo knihovny: Břetislavova 75, vedle Mydlářovského domu. Informace na tel. číslo 0455/2910 linka 7.

REFLEKTOR

(O N O V É H O
V M U Z E U
LOUTKAŘSKÝCH
K U L T U R
V C H R U D I M I

Do konce února je z technických důvodů za-vřeno. A co zde bude k vidění potom? Jednak stálé expozice - těmi jsou Tradiční české lout-kové divadlo, Rodinné loutkové divadlo, Zahra-niční loutky ze sbírkového fondu muzea a Lu-miniscenční divadlo.

Na letošní rok je prodloužena i loni insta-lovaná výstava Děti a loutky (z činnosti Mila-dy Mašatové z Olomouce a Hany Budínské z Prahy), protože se velmi líbila.

Nově bude otevřena výstava k 45 letům Naivního divadla Liberec, výstava k životnímu jubileu bývalého dlouholetého výtvarníka Divadla Drak Františka Vítka (konkrétně inscenace „Enšpígl“) a výstava firmy Pavel Mašek – umělecká výroba, tedy znojemské firmy, která se mimo jiné zabývá výrobou loutek a plastik.

V době, kdy se vám toto číslo Hromady dostane do rukou, bude už patrně v přízemí objektu muzea vedle Mydlářova domu otevřeno občerstvení, kde se zájemcům nabídne možnost posezení v příjemném prostředí a navíc projít domem na terasy s výhledem na část Chrudimí. Už dnes se pracovníci muzea těší na vaši návštěvu.

ex

MUZEUM LOUTKÁŘSKÝCH KULTUR V CHRUDIMI

vyhlašuje

VÝTVARNOU SOUTĚŽ

pro třídní a jiné dětské kolektivy (nejméně 15 dětí), které je navštíví ve školním roce 1993/94.

Co mne v muzeu loutek nejvíce zaujalo

- malujete, kreslete, nalepujete, modelujete... - výtvarná technika je libovolná. Kolekce, které se v muzeu nashromáždí do 15. 7. 1994, posoudí odborná porota do 31. 7. 1994 a vybere vítěze ve třech kategoriích:

I. mateřské školy

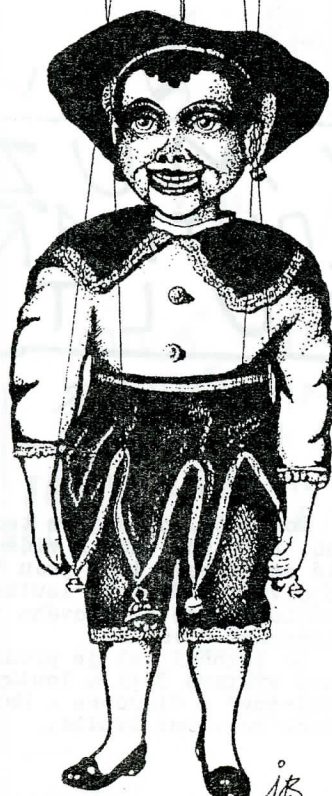
II. 1. - 4. ročník základní školy

III. 5. - 8. ročník základní školy (nebo ročník gymnázia v odpovídajícím věku dětí)

Vítězné kolektivy obdrží loutku: I. a II. kategorie KAŠPÁRKA, III. kategorie DUPÁKA a publikaci o loutkách s řadou barevných fotografií. Pokud se porota nedokáže rozhodnout pro jediného vítěze v každé kategorii, vybere kolektivy do finále, z něhož bude výherce vylosován.

Nejhezčí výtvarné práce budou použity pro výzdobu chodeb muzea.

Přihlášky do soutěže je třeba vyplnit při návštěvě muzea u průvodkyně, hotové práce lze zaslat poštou do výše uvedeného termínu na adresu:

MUZEUM LOUTKÁŘSKÝCH KULTUR
Břetislavova 74
537 60 CHRUDIM
tel. 0455/2910

TĚŠÍME SE!

MLADÉ DIVADLO
(LETNÍ ŠKOLA)

DÍLNÁ

MLADÉHO DIVADLA O PRAŽDNINÁCH

VSVO, IMPULS, REZONANCE - NADACE PRO RENESANCI KULTURY A ALTCLUB TURNOV PORADAJÍ
2. ROČNÍK LETNÍ ŠKOLY PRO DIVADELNÍKY
A PŘÍZNIVCE DIVADLA - JAKÉHOKOLIV.

PŘEDPOKLÁDANÝ TERMÍN
PRAŽDNINY 1994 - ČERVENEC
1) 11.-15.7. 2) 18.-22.7. 3) 23.-28.7.

ZÁKLADNÍ TÉMATA: DRAMATURGIE - REŽIE
HERECTVÍ, DIVADELNÍ IMPRO-
VIZACE (TERMÍNOVÉ SEŘA-
ZENÍ NENÍ ZATÍM STANOVENO)

S LEKTORY SE JEDNÁ

POPLATEK ZA JEDEN BĚH JE 200.-KČ
POČET ÚČASTNÍKŮ BĚHU JE OMEZEN - MAX. 20 LIDÍ
- PROTO REAGUJTE CO NEJDŘÍVE.

ZAJIŠTĚNÍ: NOCLEH (SPACÁKY VLASTNÍ), SNÍDANĚ
V PRŮBĚHU DNE MOŽNOST KOUPE OBČERSTVENÍ,
OBĚDY A VEČERE ZA VLASTNÍ.

NUTNĚ SEBOU: SPACÁK, PRACOVNÍ (VÁLECI)
OBLEČENÍ, DLE VLASTNÍHO ODHADU FINANCE.

VYPLNĚNÉ PŘEDBĚŽNÉ
PŘIHLÁŠKY PRO ORIENTACI PORADATELŮ ZASLETE
NEJPOZDĚJI DO 15. 5. NA ADRESU
IMPULS, OKRUŽNÍ 1130, 500 03 HRÁDECKRÁLOVÉ

PODROBNÉ INFORMACE O DÍLNĚ BUDOU UVEŘEJNĚNY V ČER-
VNOVÉM ČÍSLE "HROMADY". PŘEDBĚŽNÉ PŘIHLÁŠE-
NÝM BUDOU ZASLANY PŘÍMŮ.....

PŘIHLÁŠKA PŘEDBĚŽNÁ - INFORMATIVNÍ NA "DÍLNŮ"

JMÉNO A PŘÍJMENÍ :

ADRESA (& ☎) :

ZÁJEM O :

BERU V ÚVAHU ÚČASTNICKÝ POPLATEK 200.-KČ :

PODPIS

MLADÉ DIVADLO
(LETNÍ ŠKOLA)

MIMO RUBRIKY

ČMUKAŘI INDII

Takže konečně Indie, jak to přijde, že se Čmukaři dostali až tak daleko za hranice Českého ráje?

"V Dillí se od 18. do 29. listopadu 1993 konal celosvětový divadelní festival, na nějž jednotlivé národní centra doporučovala představení. České národní centrum doporučilo nás, nicméně už loni. Protože bylo ticho po pěšině, už jsme ani nepočítali, že bychom někam jeli. Pět týdnů před zahájením festivalu jsme se dozvěděli, že jedeme, což byl šok. Jednak jsme s tím nepočítali, jednak jsme měli strašně málo času na přípravu, na překlad textů do angličtiny, na nastudování. Nicméně nechat si ujít takovou příležitost by bylo neodpuštělné."

Po téměř deseti hodinách letu jste se s Jardou Ipserem a tlumočníkem ocitli ve dvě hodiny v noci tamního času na letišti v Dillí. Jaké bylo přivítání?

"To byl po neuvěřitelných komplikacích s indickými vízy a odletem z Prahy další šok. Nečekal nás vůbec nikdo. Po půlhodině bloumání na letišti jsme šli telefonovat. Dovolali jsme se, kam jsme měli. Vy už jste tady! ozvalo se ve sluchátku. Počkejte, za pět minut jsem na letišti. Za tři čtvrtě hodiny nás přišel vítat podsaditý človíček s bríškem ve vyšívaném županu, v pletené čepičce a v pantoflích naboso. Říkala jsem si, ne to není dobře. Odvezl nás taxíkem, což byla pro mě další hrůza, protože v Indii se jezdí podle třech národních pravidel: silné brzdy, silná houkačka a štěstí. Jezdí se vlevo, to zbylo po Britech, ovšem to je jen iluze, protože se jezdí všude. Bylo to hrozné. Bojím se rychlé a nebezpečné jízdy a v Indii se bohužel jinak nejedí. Dojeli jsme k domu, kde jsme měli spát, byly asi čtyři hodiny ráno, v té tmě a zdálky to vypadalo jakýmkoliv, vešli jsme dovnitř a já si říkám, prokristapána, to snad není pravda. Neskutečná špína všude. Se špinou a bídou jsme se pak setkávali na každém kroku."

Jak byl festival připraven po organizační stránce?

"Jedním slovem hrozně. Ze strany pořadatelů absolutní nezájem, jestli něco chceme, potřebujeme nebo chceme vidět. Nedotažené věci v technickém zázemí pro soubory. Za celou dobu nám nedali k ruce nikoho jako hostesku. Byli tam Japonci, Kanadani, Mexičani, Španělé, Angličani, Bangladéšaní, Malajci, my a domácí,

měli tam být ještě Ukrajinci a Gruzínci. Ukrajinci nedostali víza a v Gruzii se válčí, proto pochopitelně nepřišli. Takže opravdu světová reprezentace. Přesto jsme za celou dobu festivalu neměli možnost spolu mluvit jindy než před nebo mezi představeními. Byli jsme ukousaní nudou, v centru Dillí je sice spousta památek, které by stály za vidění, jenže my nevěděli kde, jak se tam dostaneme, nevěděli jsme, kolik stojí rikša, nikdo nám nic neřekl. Jediné, co nám říkali, ležte a odpočívejte! Ptali jsme se, jak se dostaneme na Červenou pevnost. Nedělejte si starosti, oni na to, my pro vás máme připraveny tři výlety, všechno uvidíte. Tři výlety! První byl k indickému parlamentu a k prezidentskému paláci, druhý byl do indického parlamentu a do prezidentského paláce, teprve třetí byl konečně Červená pevnost. Navíc v den, kdy jsme hráli, všichni ostatní jeli do Agry. To jsme měli opravdu vztek. Nakonec jsme jeli za vlastní nemalé peníze do Agry i jinam taxíkem, abychom taky něco viděli."

Jak se vám líbila představení ostatních souborů z celého světa, byla to inspirace?

"Bylo to opravdu zajímavé a inspirativní. Pokud jde o žánry, byla tam pantomima, činohra, opera, balet, loutkové divadlo, prostě pestrá směs. Silným fiaskem skončilo vystoupení Kanadánů. V polovině skončili, protože v sále nezůstala ani noha, a hned večer sbalili kufry a odjeli. To byla jediná výjimka. Španělé byli vynikající, tož platí o Mexičanech, jedno představení Bangladéše bylo skvělé, to druhé byla agitka jako vystřižená z padesátých let. To bylo odjinud. Máše představení Kočičího krále bylo pro všechny příjemným šokem. To neviděl nikdo. Mezen domácí publikum, ale ani Mexičani ani Angličani a další. Byli nadšení, takže hned na festivalu jsme dostali pozvánku na říjen 1994 do Mexika, chtějí nás Japonci, Bangladéšaní, znovu Indie do Kalkaty. Samozřejmě to stojí a padá s penězi, do Dillí jsme jeli jen díky tomu, že nás doporučilo národní centrum a tudíž zaplatilo letenky. Letenka tam a zpět stojí pro jednoho 33 tisíc korun. To si běžný člověk nemůže dovolit, alespoň ne komediant. I když Mexiko, to by nás moc lákalo."

Měli jste nějaké potíže s jazykovou bariérou?

"Ani ne. Představení jsme hráli v angličtině, angličtina tam funguje jako spojovací jazyk a všichni ji mají ve škole povinně. Přitom její úroveň je rozdílná, takový řidič říkší umí anglicky steží počítat. S lidmi z té, řekněme, střední vrstvy se lze anglicky domluvit, byť jejich angličtina je špatná a špatně srozumitelná."

Jídlo v Indii? Chutnalo vám?

"Nemusíte nám tvrdit, že indická kuchyně je velice pestrá. Že je vynikající. Ano, je svým způsobem zajímavá. My jsme těch jedenáct dní jedli pravidelně k snídani omelety z vajíček, tousty s máslem a marmeládou a čaj nebo kávu. K obědu a večeři každý den byla rýže a pak zhruba pět druhů různých barevných omáček, velice ostrých. Jedna byla třeba s čočkou, druhá se sojou, třetí s fazolemi, další s tvarohem. Všechno bylo ovšem velice ostré, kořeněné, člověk nevnímal žádnou jinou chuť než koření. Maso se tam skoro vůbec nejlí, nám jako hostům dávali kuře, to bylo taky skoro každý den, jedli jsme indické placky čapátí, jsou dobré, a jogurt mají dobrý, hodně jedl dušenou zeleninu. Potíže jsme měli naopak s pitím, nechtěli jsme pít jejich vodu a jich se to asi dost dotklo, když jsme požádali o minerálku."

Přivezla sis nějaký vánoční dárek?

"Sobě ne, ale rodině a přátelům ano. Dceři Petrušce jsem přivezla sárí, je v něm velice půvabná a bude v něm chodit na plesy. Už se na to těší. Přivezla jsem jí i bindi, což je ta ozdoba na čelo. Taky jsem přivezla nějaké šperky, nikoliv z pravého kovu, ale z bílého kovu a nějaké perleti, velice hezké. Jinak jsem skoro až brečela, když jsem viděla ty přehádněné látky, koberce, prostě spoustu věcí, samou ruční práci, co kus, to originál. A za směšné ceny. Jenže my jsme chtěli z Indie něco vidět, takže na dárky nám zbylo hodně málo, ale i tak jsme si něco přivezli. Ovšem pro šikovného obchodníka by byl v Indii opravdu ráj."

Děkuju za rozhovor a ať se Čmukařům podaří ještě hodně a hodně krásných představení.

S Dádou Weissovou rozmouval Luboš Klikar.
(Přetištěno z Pojizerských listů)

JEŠTĚ JEDNOU JSME PRO VÁS VYBRALI ZE SOUTĚŽE "DĚTI DĚTEM"

PŘI PŘEHLEDCE DOSPĚLÍ DĚTEM
V HAVLÍČKOVÉ BRODĚ V KVĚT
NU 1993 (DĚTI PSALY
A KRESLILY POHÁDKY)

VODNÍK VE ŠKOLE

Jednou k nám do třídy přišel nový kluk. Jmenoval se Jolín Brčálek. Byl dlouhý a hubený, v obličeji pobedlý a vlasy měl takové splihlé. Moc toho nenamluvil, čeština ani matematika mu nešly, zato v přírodopise a zeměpise toho věděl víc, než sama paní učitelka. Jenže od té doby, co k nám tenhle nový kluk chodil do třídy, zůstávala vždy pod jeho židličkou malá louže. Paní školnice na to upozornila pana ředitele a ten si milého Brčálka nechal zavolat k sobě do ředitelny. A tak se celé tajemství prozradilo - Brčálek byl totiž vodník. Pan ředitel řekl, že do školy chodí pouze děti a milého Brčálka ze školy vyloučil. Za nějakou dobu děti na Brčálka zapomněly. Až jednou o prázdninách. Děti se koupaly v rybníce, kde právě Brčálek bydlel. Hrály si a dováděly, když vtom se uprostřed rybníka ozval zoufalý křik. To se topila Anička Trnká, která spadla z nafukovacího člunu. Nastala panika. Některé děti, které zůstaly na břehu, zoufale volaly o pomoc, některé se rozutekly hledat pomoc do vsi. Ale co se nestalo. Voda se kolem Aničky ještě více rozčeřila a zdálo se, že Anička plave nad vodou. Teprve když se přiblížila ke břehu, děti viděly, že ji vlastně kdosi nese v náručí. To bylo pro všechny velké překvapení, když z vody s Aničkou v náručí vyšel Brčálek. To bylo jásotu a slávy. Teprve teď přišli i lidé z vesnice a mezi nimi i pan ředitel. Když uviděl, co se stalo, že Anička mohla být utopená, přede všemi Brčálka pochválil a řekl mu, že by byl rád, kdyby se vrátil zpátky do školy. Brčálek se zaradoval a po prázdninách byl první z dětí, koho pan ředi-

tel uviděl u školních dveří. Od těch dob si Brčálek nosí s sebou do školy kyblík, aby mu voda nekapala na zem.

Jana Sodomková, 11 let
5.A. Ždírec n. Doubravou

O KOCOURKOVÍ

V jedné zapadlé vesnici žil kocourek černý jako uhl. Nebyl ledajaký, a proto se i neobvykle choval. Jednoho dne si usmyslil, že si najde kočičku, která by ho měla ráda. Trmácel se dlouho světem, až narazil na chaloupku s červenou střechou a uvnitř s krásnou kočičkou. Pozvala kocourka dál, ale dlouho milá nebyla. Začala se s kocourkem hádat a hašteřit a ten, když to už nemohl vydržet, utekl. Nebyl smutný, ale trochu zklamaný. Šel dál a za chvíli se podívil. Před ním stála chaloupka s krásnou záclonkou v okně a uvnitř kočička bílá jako sníh. Kocourek se na první pohled zamiloval. Kočička otevřela dveře a nasládlým hlasem volala: "Pojď dál, kocourku, jsi tak pěkně černý a jistě máš hlad." Kocourek neodolal. Ale již za týden s ní se zklamal podruhé. Kočička totiž jen seděla před zrcadlem a fintila se. Na kocourka neprala, ani mu nevařila. A kocourek? Sbalil si své věci a ani se nerozloučil a byl pryč. Šel hustým smrkovým lesem, když tu najednou před ním stála chaloupka a z ní to vonělo čerstvě upečenou bábovkou. Kocourek se ani nezastavil. Když míjel dveře, vystrčila kočička černá jako uhl hlavu z okna a volala na kocourka: "Proč jsi smutný, proč se ani nezastavíš na kus bábovky?" Kocourek neodpověděl. Kočička černá od hlavy až k patě vyšla ven a řekla kocourkovi černému jako uhl: "Pojď dovnitř a ze všeho se vypovídej, ráda si tě poslechnu." Kocourek těžce dosedl na židli a začal povídat, že si hledá hezkou a hodnou kočičku, která by ho měla ráda a že jí stále nemůže najít. Vtom mu kočička skočila do řeči a povídá: "Zůstaň u mě, místa je tu dost." Kocourek chvíli váhal, ale potom souhlasil a přál si, aby to už byla ta pravá kočička. A skutečně, v novém domově se mu líbilo, kočička byla hodná, nehádala se s ním, ani neseděla jen před zrcadlem. Na oběd dostal pokaždé něco dobrého a k večeři čerstvé mléko. Po týdnu se vydal do města pro prstýnky. Ždá se vám to brzy? Ale kocourek věděl, že se neukvapil. Byla slavná svatba a kocourek s kočičkou, oba černí jako nejčernější noc, se měli rádi až do smrti.

Valerie Pytelová, 12 let
6.B. Ždírec n. Doubravou

JAK PŘIŠLA STONOŽKA KE SVÝM NOHÁM

Kdysi dávno stonožka vypadala jako červík. Chtěla mít nožičky, a proto byla smutná. Kudy se plazila, tudy brečela. Až jednou potkala dobrou vílu, které všechno o svém trápení řekla. A víla povídá: "No jo, to je už asi desátý případ. Prostě jsi byla na někoho zlá, a proto nemáš nožičky. Ale kdybys udělala dobré skutky, třeba by ti nožičky narostly." Stonožka byla tak pilná, že dělala dobré skutky celý měsíc. Třeba: Sloužila broučkům jako švihadlo, hrála s nimi závod v plazení a četla jim z knížky. Když si jednou večer šla lehnout, hned usnula únavou. Ráno se probudila a dívá se - má sto nohou. Tak si řekla, když už ty nohy mám, měla bych zkusit, jak se s nimi chodí. Nejdříve padala, pak zakopávala a nakonec si zvykla. Jednou na procházce potká vílu a ta jí řekla: "no, milá zlatá, ty jsi těch skutků udělala tolik a já ti dala za každý dvě nožičky, takže jich máš sto a jsi stonožka."

Markéta Čeledová, 10 let
Havlíčkův Brod

DŮM ČAJOVÝCH RŮŽÍ

Dům čajových růží se říkalo bílému stavení s červenou střechou, v jehož oknech kvetly rudé muškáty a na zahrádce byla besídka z čajových růží.

Krásný dům pomalu chátral díky pověsti, která ho již řadu let provázela a způsobila, že zůstal opuštěný. Pověst však nedošla až do míst, odkud přichází nový majitel domu se svým čtyřnohým přítelem, ovčákem Donem.

Není to tak dávno, co ho navštívil jeho kamarád David a poradil mu, aby si koupil dům nedaleko Zeleného lesa. Dům i okolí bylo překrásné. Mnoho lidí ho však od koupě zrazovalo, ale Jan se již těšil na nový domov a nedal na lidské řeči. Když došel k domu, slunce už zapadalo. Otevřel zahradní vrátnici, ucítil vůni právě rozkvétajících čajových růží, sedl si na lavičku a povídá Donovi: "Jsme doma, kamaráde, když se nám zde líbí a dobře vede."

Druhý den uklidil v domě plném pavučin, opravil střechu stáje a natřel zahradní vrátka. Večer byl rád, že s Donem usedl do besídky a odpočíval. Zde maloval, pozoroval zahrádku a povídal si s přítelem Davidem, který ho přijížděl navštívit.

Tak uplynulo mnoho letních dnů, nastával chladný podzim. Jan nyní neměl čas sedávat v zahradě, sklízел bohatou úrodu podzimního ovoce a vždy v pozdní večer odcházel do knihovny, kde pročetl staré historické knihy.

Jednoho dne však našel knihu vázanou v kůži se zlatým nápisem "Dům čajových růží". V této knize popisoval první majitel domu svůj život, ale také podivnou příhodu, která Jana polekala.

"Přišel jsem tenkrát se svým psem Jakubem", četl Jan, "a žili jsme zde v pokoji, však našel jsem knihu pověstí, ve které se praví, že všechna domácí zvířata po čase zmizí a nikdo je už nenajde. I můj pes Jakub za jedné bouřlivé noci zmizel, a proto se ho vydávám hledat." Na této straně zápis končil. Další listy byly prázdné.

Od té doby, co našel Jan knihu, uběhlo mnoho dní a Jan na starou pověst pomalu zapomínal. Až jednoho dne, když usínal, slyšel Donovo táhlé vytí. Máhle naříkání ustalo a bylo ticho, jen vítr foukal od lesa. Jan vyběhl ven, ale po Donovi již nenašel ani stopu. Nyní, když ho hledal, vzpomněl si na starou pověst.

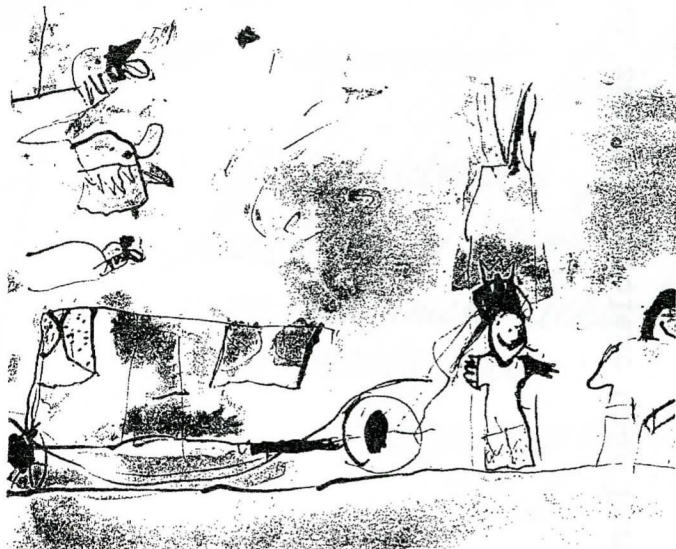
V domě bylo bez Dona velmi smutno, proto Jan koupil koně a vydal se kamaráda hledat. Hledal dlouho a marně. Vrátil se domů a hledal radu v knihách. Ani zde ji nenašel. Jeho kůň Apollo ho provázel v dobrém i zlém, a tak se pomalu spřátelili.

Jednoho dne usnul Jan znaven ve stáji. V podivném snu se mu zdálo, jak se nad ním sklání Apollo a říká mu: "Radu na své trápení najdeš ve sklepe." Jan se probudil, a přestože snu příliš nevěřil, šel se do sklepa podívat. V tmavém sklepe našel v koutě starou, zaprášenou, pavučinami opředenou truhlu. V ní ležel starý pergamen s pečeti. I rozlomil pečeť a přečetl jediné slovo, které bylo na něm napsáno. Jako zázrakem se ocitl v jiném století a setkal se s prvním majitelem domu, vedle jehož nohy seděli dva psi - Jakub a Don. Ten druhý se hned radostně vítal se svým pánem a už ho neopustil.

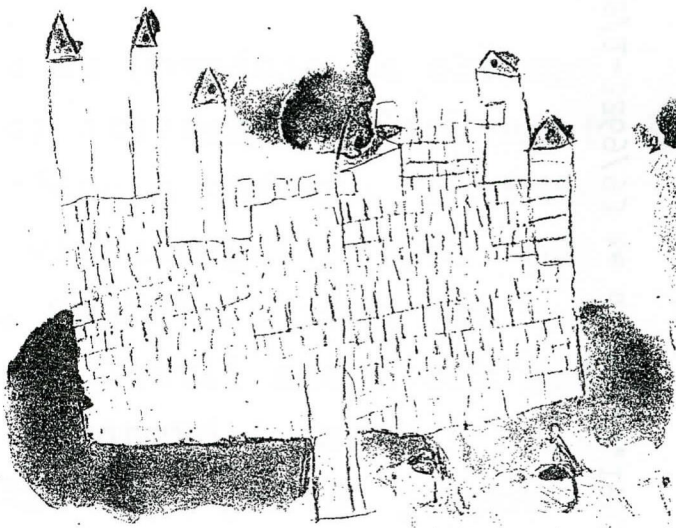
Starý pán vyprávěl o dlouhé pouti, na jejímž konci se skrývalo osvobozující slovo pro zakletý dům. Slovo našel, ale neměl již sílu vystoupit znovu nahoru do svého domu. Ukryl tajemství ve sklepe a doufal, že ho další majitel najde a kouzlo zlomí. Jan starému pánovi poděkoval, rozloučil se s ním a vystoupil nahoru do svého domu. V tu chvíli se sklep i s truhlicí ztratil, jako kdyby nikdy nestál.

Jan se směl s Donem znovu vrátit do Zeleného lesa, večer sedali v besídce čajových růží a někdy se jim zdálo, že odkudsi zdaleka slyší vlídný hlas starého pána a veselý štěkot Jakuba.

Petra Redlichová, 7. A
Golčův Jeníkov

FIŠAROVÁ IVANA - 4 1/2 ROKU
"PRINC BAJAJA"
(MŠ - LIPNICE N/SAZAVOU)

MATĚJ BYSTRONŮ

Středisko amatérské kultury IMPULS
Okružní 1130
500 03 Hradec Králové

N O V I N O V Á Z Á S I L K A

"Podávání novinových zásilek povoleno ObSP Pardubice č.j.: PP/l-3269/93 ze dne 30.9.1993".